

SAYI: 24 15-29 EYLÜL 2004 FİYATI: 500.000 TL.(KDV DAHİL)

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

DEVİRİMİN ARAÇLARINI

ÖRGÜTLEYELİM

- Baskıların Artma Eğilimi
- Tekelci Sermayenin Gizli Yüzü: MAFYA
- Irak'ta Direnme Savaşı Sürüyor
- Çeçenya Sorununda Tarihsel Gerçekler
- Leninistlerden 15. Yıl Eylemleri
- Bize Ölüm Yok
- Antep'te Yoğun Bir Hafta
- İzmir'de GEB-Der Kuruldu

Merhaba

24. sayımızda sizlerle buluşmanın sevincini yaşıyoruz. Dergimiz her geçen gün hem içerik, hem de teknik yönden yetkinleşiyor; gündün güne işçi ve emekçiler tarafından daha çok okunuyor ve beğeniliyor. Bunun yanı sıra, okurlarımızın hem dergimiz hakkındaki görüş ve önerilerini, hem de tanık oldukları, duydukları olayları vb dergimize yazmaları, bizim daha iyi bir yayın çıkarmamıza yardımcı olacaktır. Bu konuya duyarlılık göstereceğinizden eminiz.

Bu sayımızın gündemini, çöküş sürecine girmiş olan tekelci kapitalist sistemin baskıları artırma eğilimine ayırdık. Tekelci kapitalist sistem sonuna yaklaştıkça, ekonomik, siyasal ve askeri sorunu da artırıyor. Tüm dünya üzerinde süren burjuva iç savaşların başka bir anlamı yok. Sermayenin tarihsel eğilimine denk düşen bu baskılar, önümüzdeki süreçte daha da artacaktır ama kapitalist sistemin bu çarpıncıları onun sonunu geciktiremeyecektir.

Üzerinde yaşadığımız topraklarda, devrim somutluğunu ve güncelliğini koruyor. Komünist partisinin proletaryaya dayanması gerektiğine ilişkin görüşümüz, şimdi daha yakıcı bir hal almış durumda. Devrimin araçlarını yaratırken, bu durum özellikle göz önünde bulundurulmalı. Devrimci İşçi Komiteleri ve Konseylerinin örgütlenmesi, bu sayımızın gündemini oluşturuyor.

Dünyada gelişen bazı politik olaylar, insanlara ters yüz edilerek aktarılıyor. Medya tekelcilerinin yönlendirmesiyle bir çok insan, olay ve olguları çarpık görüyor. Çeçenya sorunu bunlardan biri. En son yapılan okul baskını ile bu sorun yeniden gündeme geldi. Sayfalarımız arasında sorunun hem tarihçesini, hem de Marksist yöntemle ele alınışını bulacaksınız.

Geçen sayımızda İzmir GEB-Der'in kuruluşunu duyurmuştuk. Bu sayımızda GEB-Der'in yöneticileriyle yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

Mücadele Birliğimiz geliştikçe, okurlarımıza yönelik saldırılar da artıyor. Ateştuğla'da "15. Yılında Leninist Saflara" afişi usan okurlarımız polislin saldırısına maruz kaldı. Bir okurumuz gözaltına alındı. Terörle Mücadele Şubesi'ne götürülüp sorgulandı. İfade vermeyen okurumuz serbest bırakıldı. Bir diğer okurumuz ise araba çarptı. Şu anda her iki okurumuzun da sağlık durumları iyi.

Bütün bu baskıları bizleri, işçi ve emekçilerin sesi olmaktan alıkoyamayacak.

Bir sonraki sayımızda buluşmak dileğiyle

BAĞLAMA
FELSEFE
ESTETİK
GİTAR
KAVAL
SİNEMA
TİYATRO
SATRANÇ
LATİN DANSLARI
MODERN DANS
HEYKEL
HALK DANSLARI
MEY
FOTOĞRAFÇILIK
KARİKATÜR
ATÖLYELERİ

Atölye çalışmalarımız 24 Ekim 2004'ten itibaren yeni gruplarla çalışmalarına devam edecektir.
Paylaşmak, üretmek, birlikte yönetmek için çalışmalarına katılmak isteyen tüm arkadaşlara çağırıyoruz!

TAKSİM İstiklal Cad. Rumelî Han No:88/11 Kat:6 0 212 2921348	SARIGAZI Eski Ankara Asfaltı İnönü Mah. Yıldız Sok. No: 7/C (Nazım Hikmet Parkı) 0 216 6218866	İKİTELLİ Mehmet Akif Mah. Onur Sok. No. 35/4 (Başak Polik. Karşısı) 0 212 4952615	GAZİ 75. Yıl Mah. Okul Cad. No:67 (Gazi Mah. Köprü Durağı)
--	--	---	--

15. MÜCADELE

YILINDA
LENİNİST
SAFLARA

YENİ
EVREDE
MÜCADELE
BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

BASKILARIN ARTMA EĞİLİMİ

Sermaye birikimi sonucu tekellerin ortaya çıkışı, baskıların artışı da birlikte getirdi. Açık ki, sermaye birikimi tek tekele doğru ilerledikçe, baskılar en üst noktaya tırmandırılacaktır.

Sınıflı toplumların her aşamasında, egemen olanların diğerleri üzerinde baskısı olmuştur. Yalnız, baskılar egemen sınıfın yıkılma sürecinde korkunç boyutlara ulaşır. Çünkü eski sistemin çöküş döneminde, baskı altındaki sınıfların ayaklanması ve iktidarı ele geçirme eylemi, en yoğun haldedir. Egemenler, egemenliklerinin ve düzenlerinin göçüp-gidişi karşısında aciz ve çözümsüz kalmanın etkisiyle, başkaldıranlara ve tarihin akışına karşı, çıplak zora daha fazla başvururlar. Fakat hiçbir egemen sınıf, yalnızca siyasal baskıyla ayakta kalmaz.

Kapitalist gelişmenin seyrek olduğu aşamadan, yoğun gelişme aşamasına geçiş; aynı zamanda, baskıların artışına bir geçiştir. Kapitalistlerin işçi sınıfı üzerindeki baskısı, salt siyasal bir baskı değildir; ekonomik, siyasal baskıdır. Ekonomik baskı, kapitalizin her gelişme aşamasında temelken; siyasal baskı, işçi sınıfının ayaklanma dönemlerinde daha açık biçim alır; Paris Komününü sırasında olduğu gibi, kitlesel katliam halini alır.

Paris Komünü'nden sonra, her kapitalist ülke, proletaryanın açık tehdidini yaşadı. Buna karşı önlem olarak vahşet düzeyine varan saldırılara başvurdu. 19. yüzyılın son çeyreğinde Amerikan kapitalizminin işçilere yönelik katliamları, burjuvazinin kendisine yönelik tehditleri bastırma için hangi yöntemleri kullandığının açık bir örneğidir. 20. yüzyıl ise, kapitalist sınıfın egemenliğini korumak için, işçi sınıfına karşı giriştiği, terör, katliam ve vahşetle doludur.

Yaşanmış bu örneklere rağmen, kapitalistlerin artan baskılarını yalnızca proletaryaya ayaklanmalarına bağlamak, tarihin tek yanlı, eksik yorumu olur. Kapitalizmin seyrek gelişiminden yoğun gelişimine ge-

çişte; sermayenin işçiler üzerindeki biçimsel egemenliğinden, sermayenin gerçek egemenliğine geçildi. Kapitalist üretim biçimi tüm üretim dallarına egemen olurken, kapitalist egemenlikte daha açık ve daha saldırgan oldu. Burjuvaların artan saldırganlığının kendisi, proletarya ayaklanmalarının nedeni oldu. Sınıf ayrımı derinleşip, uzlaşmaz sınıf çelişkileri keskinleşti; burjuva terör azgınlıkla, proletarya ayaklanmaları da yaygınlaştırdı.

Tekeller nasıl kapitalizmin tüm çelişkilerini ve karşıtlıklarını yeniden üretti ve öne çıkardıysa, emekçiler üzerindeki burjuva baskıyı da bir üst düzeye çıkarttı. Tekelci egemenlik baskıların artması ve yoğunlaşması demektir. Baskılar, tekelliliğin bir eğilimi olan devlet-tekelleşmesi sürecinde, faşist terör biçimini aldı: Almanya ve İtalya örneği. Burjuva terör, devlet-tekelleşmesinde başka biçimlerde uygulandı: Amerika örneği. Hangi biçimi alırsa alsın, halk kitleleri üzerinde kapitalist terör artarak sürdü.

Tekellilikle birlikte, emekçi sınıflar üzerindeki baskının nasıl arttığının en çarpıcı görüldüğü alanlardan biri zindanlardır. Zindanlar, egemenlerle baskı altındaki sınıfların arasındaki sınıf çatışmasının en çıplak alanlarının başında gelir. İşçi sınıfının en iyi temsilcilerinin zindanlarda baskı altında tutulması sanayi sermayesi egemenliğinde de, mali sermaye egemenliğinde de olmuştur; ancak, emperyalist aşamada bir eğilim olarak artış göstermiştir. Zindanlarda komünistlere yapılan baskı "baskı" sözcüğü ile tam anlatılamaz. Yapılanları ifade eden sözcük **kapitalist terördür**. Üzerinde durmak istediğimiz, sermaye birikimi ve merkezileşmesiyle birlikte baskının hem yoğunluk ve şiddetinin artması, hem de, burjuva baskı aygıtlarının nasıl iyice **yetkinleştiğidir**. 20. yüzyılda ve 21. yüzyıla taşın burjuva baskıları, zindan cephesinde gözlenirse, söylenen çok açık olarak görülecektir.

Kapitalist sistemin çöküşte olduğu, burjuvazinin tarihsel inisiyatifi yitirdiği

koşullarda, egemen sınıfın baskısını **son sınırına** götüreceği de bir gerçektir.

Kapitalizmin baskısı yalnızca ücretli emekçiler üzerinde değil; ücretli olmayan tüm emekçiler; hatta **tüm toplum** üzerinde kullanılıyor. Tekelleşme ve tekelleşmede daralmayla birlikte tüm ekonomik ve politik güç onların elinde toplandı. Tekeller elindeki bu büyük gücü tüm topluma karşı kullanıyor. Emekçi sınıflar baskı altında tutulurken, her geçen gün daha fazla emekçi de yaşamdan kovuluyor; Tekelleşme bununla yetinmez, küçük ve orta sınıfları da mülksüzleştirir, elimine eder. Bu sürecin derinleştiği, sınırlı sayıdaki kapitalist ve onun hizmetindeki diğer asalaklar topluluğu dışında kalan toplumun büyük çoğunluğu, tekellerin ağır baskısı altında kalır.

Tekeller tüm dünyayı baskı altında tutuyor, tehdit ediyor, saldırıyor, savaşa sokuyor. Tüm dünya savaşlarının 20. yüzyılda başlaması, yalnızca emperyalizm (tekelci kapitalizm) ile açıklanabilir: Emperyalizm, kapitalizmin tüm çelişkilerinin öne çıkartılmasıdır. Bu çelişkilerin sürütüşmele, çatışmalara ve savaşlara yol açması kaçınılmazdır.

Kapitalizmin yol açtığı savaşlarda milyonlarca insan yaşamını yitirdi. Ancak, Dünya Savaşlarının olmadığı dönemlerde de milyonlarca insan savaşlarda, kapitalizmin yarattığı açlık ve kıyımlarda, burjuva vahşetlerde yaşamını yitirdi. **Kapitalizmin Kara Kitabı** adlı çalışma, 20. yüzyılın son yarısında ölenlerin (öldürülenlerin) sayısının her iki Dünya Savaşında ölenlerin toplamından daha fazla olduğunu açıklıyor. Bu gerçek, tekellilikte daralmayla birlikte (dünyada tek tekele gitme eğilimi) baskıların da arttığını anlatıyor.

Baskının artma eğiliminden söz ediyoruz; bu eğilim, sermaye birikiminin tarihi eğilimine bağlı olarak gelişim gösteriyor. Ama bazı özel durumlarda, kapitalistler, her şeylerini yitirmektense, durumlarını devam ettirmek için "İşçi Partileri"nin bile iktidara gelmesini kabul edebilirler. Bu olasılığı yok saymıyoruz; ancak genel bir eğilim değildir; ayrıksın bir gelişme olur. Özgül durumları genel bir eğilim gibi yansıtırsak kendimizi aldatırız. Buradan hareketle daha barışçı bir dünyada sosyalizme hazırlanacağımızı söylersek bu, tam bir kandırmaca olur. Sermaye beraberinde daima baskıyı da getirir; baskıyı beraber getirmekle kalmaz, bir eğilim olarak onu artırır.

TEKELCİ SERMAYENİN GİZLİ YÜZÜ: MAFYA

Lağım yine patladı. Varlığından hiçbir bilinçli emekçinin kuşku duymadığı, ama sürekli gizlenen pislükler de, bu sayede gün yüzüne çıktı. “Kuvvetler ayrımı”na, “bağımsız yargı”ya, “devlet kurumlarının saygınlığı”na inanacak kadar budala olmayanlar için, gün yüzüne çıkan bu pis çıkar ilişkileri hiç şaşırtıcı olmadı. Baskı, şiddet ve iç-savaş örgütü olarak kurumlaşan bir devletin, MİT’i, adliyesi, tetikçileriyle bir bütün olmasında, birbirlerinin pislüklerini örtmek için yardımcı olmalarında şaşılacak bir şey yok. Asıl çözümlenmesi gereken soru, başka yerde duruyor.

Soru şudur: Belli bir merkezden ve gram gram verilen, “sızdırılan” bilgilerle, günlerce tüm toplumun adeta gözüne sokacak şekilde, faşist karakterli teknelci basın bu konuyu bu denli kurcalamasının altında yatan hesap ne? Baskı ve şiddet aygıtı olan devletle iç içe geçmiş bu medya kurumları, bilgileri nereden alıyor ve neden şimdi?!

Günlerdir gazete manşetlerinden, tv ekranlarından inmediği için, çoğu kişiye gına getiren skandalın ayrıntılarına inmeye gerek yok. Biz, bu ayrıntılarla boğulan, söylenmeyen ve yazılmayan, gözlerden özenle kaçırılan temel gerçekleri konu edineceğiz.

Tekelci İlişkilerin
Kişileşmiş Profilleri

Söylenmeyen, yazılmayan en önemli gerçek; Susurluk kazası, Türkbank ihalesi ve Çakıcı-MİT-Yargıtay ifşaatlarıyla defalarca kez ortaya çıkan mafya-devlet işbirliğinin, yol üstünde bir kaza olmadığı, kimi kişilerin kusurlarıyla ya da “kirli savaş” gibi kavramlarla açıklanmaya-

cağıdır. Hele ki, sorunun “adaletsizlik”le hiçbir ilgisi yoktur. Tersine, düzenin kendine has adaleti tam da budur. Ortaya saçılan “pis-yasadışı” işbirliğinin temelinde, devlet-teknel bütünlüşmesi, yani iktisadi bir olgu yatıyor. Bu anlamıyla, “yasadıışı” bile değil, sermayenin kendine özgü “yasalar”ının doğal sonucudur. Öyleyse, bu tür ifşaatlarda gözden uzak tutulan olgu, bu işbirliğinin esas temelini sermaye olmasıdır. Kimi zaman böyle ifşaatlarla, bazı kişiler ve hatta devlet kurumları hedef tahtasına oturtulsa da, sermayenin “saygın” profiline kimse dokunmaz. Oysa tüm pislükler, pis ilişkiler, bu sermaye ilişkisinin kişiselleşmiş ifadelerinden başka bir şey

Mafya-MİT-Yargı skandalları, emek düşmanlarının niteliğini ve aralarındaki kopmaz bağları, bu bağların sermayeye dayalı temelini emekçilere göstermesi açısından önemlidir. Bu skandal, şu ya da bu kurumun temizlenmesiyle, şu ya da bu alanda kısmi reformlarla değil, düzenin tüm baskı, şantaj ve “yasal-yasadışı” gücünün dağıtılıp parçalanmasıyla; onları doğuran ve besleyen tekellerin maddi temelini ortadan kaldırılmasıyla, ancak bu yolla özgürlüklerin kazanılabileceğini, emekçilere bir kez daha kanıtlamıştır

değildir.

Tekeller, devlete ve topluma, salt sermayelerinin gücüyle egemen olamazlar. Rüşvet ve tehditle satın alınan özel ilişkiler, spekülasyon ve karalamalar, geniş kitleleri cehalet, korku ve örgütsüzlük cenderesinde boğan özel şiddet aygıtları olmadan, kapitalizm yaşayamaz. Hele ki, teknelci egemenliğin sürekli bir devrim tehdidi altında olduğu bu topraklarda, tekellerin bu “iktisat dışı zor”a çok daha fazla gereksinimi vardır.

Devrim tehdidi karşısında tekeller, kendilerine kitle desteği sağlayacak olan unsurları, genelde küçük-mülk sahipleri arasında kolayca bulur. Tekellerin egemenliğine bağlanan sermaye hareketi ve mülkiyet ilişkileri, burada teknelci burjuvaziye yardımcı olur. Genelde ezilen küçük-mülk sahipleri, karşı-devrimin tabanı oldukları oranda ödüllendirilir. Ama bu yetmez. Tekellerin, küçük çıkarların uyuşturduğu küçük mülk sahiplerinden daha “hareketli” unsurlara da ihtiyacı vardır. Ve bu unsurlara kolayca ulaşabileceği katman, proletaryanın en alt tabakasındaki tortu gibi biriken “lumpen” kesimlerdir. Bu kesimleri finanse etmenin yolu, uyuşturucu, fuhuş,

kaçakçılık gibi, “kayıt-dışı ekonomi” içinde yer alan, kapitalizme özgü ilişkileri geliştirmektir. Mafya tipi örgütler, bu işler için biçilmiş kaftandır. Son yapılan araştırmalar, bu tür “çete” faaliyetlerinin yıllık cirosunun 60 milyar doları bulduğunu ortaya çıkarıyor. Yani, rant çok büyük. Bu alandaki kavga da büyük olacaktır. Bu büyük pazar ve ona özgü çeteci rekabet sayesinde teknelcilik, onbinlerce işsizi, dolaylı yollardan kendi egemenliğine bağlar. Ve onları silahlandırıp çeteleştirerek, karşı-devrimin paramiliter gücü haline getirir. Futbol kulüpleri, kumarhaneler, oteller, hatta seyahat acenteleri, bu alanda toplanan muazzam miktardaki paranın aklanıp-paklanıp, teknelciliğin sermaye döngüsüne katıldığı kurumlardır. Türkiye’de MİT ve Emniyet, yasadışıdan yasala çıkan bu sermaye akışının geçiş ve kontrol birimleri; yargı ise yasal koruma kılıfıdır.

Devletle bütünlüşen teknelci sermaye için mafya türü çeteler, kendi arasındaki rekabetin de bir aracıdır. Serbest piyasa rekabeti yerini, teknelci-

likle birlikte, rakibini kişisel ilişkilerle, rüşvet, kayırmacılık, spekülasyon, tehdit ve şantajlarla sindirmeye bırakır. Bu yüzden her tür ihale, pazar paylaşımı gibi rekabette, çetelerin ve bir devlet kurumunun, şu ya da bu grup adına devreye girmesi normal bir işlem halini alır. Sadece ekonomik rekabette değil, egemenliğin her türlü koşullarının sağlanmasında, farklı sermaye grupları, farklı çeteler ve MİT-Emniyet-yargı gibi devlet kurumları eliyle, kendi operasyonlarını yürütür.

Oltadaki Küçük Balıklar ve Asıl Köpekbalkıları

Çakıcı gibi insanların küçük piyonlar olduklarını, Türkiye’deki esas büyük şantaj-tehdit-tedhiş örgütünün, “medya-banka” diye moda bir deyimle ifade lendiren bileşik güçten oluştuğunu söylemeliyiz. Bankalar yoluyla spekülasyon yaratabilen, rüşvet dağıtan, kara-para aklayabilen; medya aracılığıyla tehdit, şantaj yürüten; geniş kamuoyu yaratma olanaklarıyla karşı-devrimin en ciddi kışkırtıcısı, ihalelerin en yakın takipçisi, tehdit ve sindirme demagojilerinin en güçlü araçları, bu “en saygın” burjuva kurumlarındadır. Bu anlamıyla, MİT-Emniyet-Yargı üçgeninde, Çakıcı gibi sümüklü kaya balıklarının yanında, karşılaştırılamayacak ölçüde büyük ilişkiler ağına sahip teknelci sermaye gruplarını şöyle sıralayalım.

1) Doğan Holding: Dışbank’ın sahibi; Kanal D, Hürriyet, Milliyet vb gazetelerin, CNN Türk’ün patronu. Arkasında Koç Holding var.

2) Çukurova Grubu: Yapı Kredi Bankası sahibi; Show, DigiTürk, Akşam vb.nin patronu.

3) Uzan Grubu: İmar Bankası ve Star tv (Teknelci rekabete kurban gittiler)

4) Doğuş Holding: Garanti Bankası sahibi; NTV’nin patronu

5) Fethullah Gülen: Asya Finans sahibi; STV, Zaman’ın patronu

Bir de, daha küçük olanlar var. Onlar, özellikle iç-savaşla birlikte, teknelcinin yasadışı kazanç alanlarında çok hızlı birikimler elde ettiler ve “medya-banka” olmaya çalıştılar. Korkmaz Yiğit, silah ve uyuşturucu parasının gücüyle, iki banka, bir çok tv ile gazetenin kısa

süreli sahibi oldu. Murat Demirel, Hayam Gariboğlu, Turgay Ciner gibi çetelerde ve devlette “sağlam” ilişkilerle sahip elebaşları; bir anda teknelci sermayenin oyun alanında boy gösterip, kimi bankalara ve basın kuruluşlarına el attılar. “Cin olmadan adam çarpmaya kalkan”lara teknelci sermaye, esas “çete” gücünün kimde olduğunu gösterdi. Büyük teknelci sermaye çetesi, tüm devlet ilişkisini silahlı güç ve yargı kurumunu harekete geçirerek, kendi alanına “tecavüz” eden bu küçük kaya balıklarını 98-99 yıllarında ardı ardına yutu-verdi.

Teknelci faşist basın, en büyük sermaye “çetesi” olarak, devlet bürokrasisiyle kurulan pis çıkar ilişkilerinde tarafsız değil, bir taraftır. Çakıcı-MİT-Yargıtay işaatlarıyla yeniden gündeme gelen bu kavgada hangi güçler etkin, ona bakalım.

En Sadık İşbirlikçi Kim Yarışmasında Son Durum

Olayların gelişimine baktığımızda, son işaatların gizlenen hedefi açığa çıkıyor. Mafya-MİT-Yargıtay ilişkileri bilinmeyen bir olgu değildi. Ancak, teknelci basının bunu duyurması için, Yüksek Askeri Şura’nın (YAŞ) sonuçlanması beklendi. YAŞ toplantılarının kararları açıklandıktan hemen sonra, bakan Cemil Çiçek, Hürriyet gazetesini ziyaret ediyor. “Yargıdaki bozulma”ya dikkat çekiyor. Bu ziyaretten hemen sonra, işaatlar manşetlere taşınıyor.

Manşetlerdeki işaatlar ortalıkta herkesin ayağına takılırken, geleceğin Genel Kurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt; “TSK’nın güç kaynaklarını zayıflatmaya çalışanlar var” diyerek, işaatların gizlenen esas hedefini açığa vuruyor.

Türkiye’de ordu, sahip olduğu yasal ekonomik güçle, (OYAK, ordu ihaleleri) orantılı olmayan bir siyasal egemenlik alanına hükmediyor. Ordu, bu siyasal egemenliğin devamı için bugüne dek şovenizm, ırkçılık ve din de dahil her yöntemi kullandı. Ancak, militarizmin egemenliğini güçlendiren bir diğer etmen, yasadışı ekonomik bağlantılardır. Türkiye üzerinden geçen 400 milyar dolarlık kaçakçılığın; korucu, özel-tim, MİT gibi resmi araçları yanında, aşiret ve mafya gibi gayri-resmi araçları da

vardır. Militarizm, bugüne kadar aslan payını aldı, Kıbrıs’taki bankalar ve kumarhaneler yoluyla bu paralar aklandı.

Emperyalizmin bu ülkelerde ilerlettiği tam ilhak sürecinde, işbirlikçilerin egemenlik alanları daralınca, her alanda (yasal-yasadışı) daha büyük payı elinde tutma kavgası baş gösterdi. Son bir yılda emperyalist hegemonyadaki değişen dengeler, göbekten bağımlı Türkiye’deki siyasi dengeleri de oynak hale getirdi. Geçen yıl bu zamanlar, bir yanda ordu, diğer yanda AKP’nin temsil ettiği burjuva kesimler, ABD’nin en sadık işbirlikçisi kim yarışına girmişlerdi. AKP, burun farkıyla kazandı. ABD, Kıbrıs konusunda orduyu yalnız bıraktı.

Ama bir yıl sonra hava değişiyor. Geçen yıl, AB ve BM’yi elinin tersiyle iterek, Irak’ı işgal eden ABD, şimdi bunlardan yardım dilenecek duruma geldi. İstanbul NATO Zirvesi, ABD’nin bu kurumdaki eski etkinliğini yitirdiğini kanıtladı. Sadece ABD’ye yaslanarak devrim karşısında ayakta kalamayacağını anlayan burjuvazi, diğer omuzuna her zaman AB’yi oturtmuştu. Ordunun temsil ettiği burjuva çevreler ise, geleneksel ilişkilerle bağlı olduğu ABD’nin güç yitirmesi karşısında, eski egemenlik alanlarını koruyamaz duruma gelmeye başladı. Silah ihalelerine getirilen sivil denetim, yargının en üst organlarında bulunan “kızıl elma”cılarını ve MİT’in asker kökenli yöneticilerinin hedef tahtasına oturtulması, Y.Büyükanıt’ın sözünü ettiği “güç kaynaklarının zayıflatılması” girişimleri olarak, ardı ardına sökün etti.

Mafya-MİT-Yargı skandalları, emek düşmanlarının niteliğini ve aralarındaki kopmaz bağları, bu bağların sermayeye dayalı temelini emekçilere göstermesi açısından önemlidir. Bu skandal, şu ya da bu kurumun temizlenmesiyle (reformist EMEP, MİT’i temizleyip yasal alana çekmek için, halkı hesaplaşmaya çağırıyor. Ne budalalık!), şu ya da bu alanda kısmi reformlarla değil, düzenin tüm baskı, şantaj ve “yasal-yasadışı” gücünün dağıtılıp parçalanmasıyla; onları doğuran ve besleyen tekellerin maddi temelini ortadan kaldırılmasıyla, ancak bu yolla özgürlüklerin kazanılabileceğini, emekçilere bir kez daha kanıtlamıştır.

IRAK'TA DİRENME SAVAŞI SÜRÜYOR

Muktada Sadr, iki arada bir derede kalmış durumda. Mehdi ordusunu Baasçıların yönettiği hikmetini yumurtlayan Sistani ve Şii Ulema Meclisi'ne ateş püskürüyor. Oysa, bir süre önce aynı Sadr, Şiiilerin en yüksek dini otoriteleri olan Ayetullah'lara saygısını belirtiyor ve bu ulema tayfasının zorlamasıyla ABD ile ateşkes masasına oturuyordu.

ABD'yle varılan anlaşmanın en önemli noktası, Mehdi ordusunun Necef kentini terk etmesiydi. İşgalcilerin Necef üzerindeki özel hesapları, ne buranın bir sanayi kenti olmasından, ne de petrol kuyularından. Necef'te ikisi de bulunmuyor. Bu kentin özel önemi, işgalcilerle işbirliğine giden Şii dinci gericiğinin otoritesini bu kentin kutsallığına yaslamalarıdır. Bu nedenle, işgalcilerle Mehdi ordusunun Necef'teki çatışmaları, Şiiiler arasında dinsel otoriteyi kimin temsil edeceği sorununa odaklandı. Şimdi, bu otoritenin tepesinde işbirlikçi El-Hakim cücesi ve Sistani bulunuyor. Necef'e kim hakim olursa, Irak'taki Şii nüfus üzerinde de onun sözü geçer. Bunu bilen ABD, işbirlikçi El-Hakim ve Sistani için, Mehdi ordusunu Necef'ten çıkarmak amacıyla çok yoğun saldırılar düzenledi. Bir yanda şiddetli ABD saldırısı, diğer yanda Sadr'ın da bir halkasını oluşturduğu Şii otorite hiyerarşisi, onu köşeye sıkıştırmıştı. Bu nedenle Sadr, ateşkesi imzalayarak, hem işbirlikçileri, hem de ABD'yi biraz olsun rahatlattı.

Ama, işgalcilerin, işbirlikçi gerici Şii ulemanın ve bu arada Sadr'ın hesaplarını, Mehdi ordusunun dayandığı taban olan genç, yoksul ve öfkeli Şiiiler bozdu. Ateşkesin imzalandığı günde bile, silahlar susmadı. Mehdi ordusunun milislerini oluşturan yoksullar, öteden beri, varlıklı tüccarlarca finanse edilen ve kendileri de başlı başına sermaye sahibi olan ulemalara tam bağımlılık göstermediler. Sistani ve El-Hakim, işgalin başından bu yana uzlaşma, işbirliği mesajları verdilerse de, yoksul Şiiilerin öfkeli haykırışları arasında bu mesajlar eridi gitti. Yoksul, emekçi ve çoğu işsiz genç Şiiiler, öfkelerinin sözcüsünü Sadr'da buldular.

Sadr, en başından beri işgale karşı çıktı, fakat sonraki

günlerde işgal karşıtı mücadeleye girmeyip, meşru seçimleri bekleyeceğini açıkladı. Ne var ki, öfkeli kalabalığı kontrol edebilmek uzun sürmedi. Geçen Nisan ayından itibaren öfke harekete geçti. Şu andaki durum, Sadr için bir karar anıdır. Ya kendi gücünün de temelini oluşturan geleneksel Şii hiyerarşisine sırtını dönecek, ya da Mehdi ordusuna. Kendi kişisel kararı ne

olursa olsun, direniş işbirlikçi gerici burjuva katmanlarla aralarındaki son köprüyü de atmış olacaktır.

Direnin Sonu Yeni Bir İnan mı?

Irak'taki direnişin içinde yer alan Şii ve Sünni grupların islami söylemi, bir çok kişide, direnişin başarıya ulaşması durumunda, ortaya yeni bir İran'ın çıkacağı kuşkularını doğuruyor. Bu kuşkuya kesin cevabı, elbette gelecekteki olaylar verecektir. Fakat biz şimdiden, direnişin dayandığı temelleri, nesnel dinamiklerini, bu dinamiklerin nereye doğru aktığını saptayabiliriz.

Öncelikle belirtmekte yarar var: Irak'taki direnişin içindeki islami söylemli grupların gücü konusunda kesin bilgiye sahip değiliz. Bildiğimiz tek şey, tüm emperyalist medya, ve bu arada Evrensel gibi reformist yayımlar, Irak'taki devrimci ve komünist grupların faaliyetleri konusunda sessiz kalırken, direnişin islami söylemini, bilerek ön plana çıkartıyorlar.

Sonra İran'daki hareketle, bugün Irak'taki direniş arasında önemli bir fark vardır. İran'da 79 Devrimi'ne yol açan hareket, köklü toplumsal ve siyasal geleneklerini canlı tutan mollaların tüm kademelerini içine çekmişti. Zamanla devrimci ve komünist grupların inanılmaz hatalarının da katkısıyla, en yüksek dini otorite sayılan Ayetullahlar, İran'daki hareketi egemenlikleri altına aldılar. Bu durum, harekete İran orta burjuvalarının hegemonyasını getiriyordu. Ayrıca, bu sınıfsal açıdan bakmak gerekir.

Irak'ta ise, burjuva kesimler, direniş hareketine katılmaktansa, ABD ve kukla hükümetle birlikte iş yapmakla, paylaşımından pay almaya çalışmakla meşguller. Dahası ABD'nin bu burjuva kesimlere şiddetle ihtiyacı var. İşgalini sürdürüyorsa, klasik sömürgecilik ilişkilerini yeniden tahsis etmek için değil, kendisine göbekten bağımlı, işbirlikçi burjuva sınıfı egemen kılmaya çalıştığındandır. Bu yüzden, bugün Irak'ta, ister Şii, ister Sünni, isterse Kürt olsun, burjuva sınıf işbirlikçilikte öne geçme yarışı içindedir. Emekçiler ise, işgale

karşı, ellerinde hangi askeri, politik, ideolojik silah varsa, onunla direnmiyorlar. Irak'taki direniş içinde bir sınıf olarak burjuvazinin varlığı

ğından söz edilemez. Tek tek kişiler, gruplar düzeyinde kalan destek ve katılımlar ise, burjuva egemenliği garanti etmez. Bugün, bütün dünyada olduğu gibi, Irak'ta da, dinci gericiliğin esas sınıfsal dayanağı burjuvazidir. Burjuva sınıfla çıkarları çatışan, fakat öte yandan dinsel söylemle donanmış her hareket, bu çelişkiyi ya demokratik-devrimci yönünü geliştirerek çözer, ya da burjuvaziye teslim olur. Böyle bir harekete örnek, Barguti yönetimindeki El-Aksa savaşçılarıdır. Filistin topraklarındaki bu grup, burjuva yönetimin temsilcisi Arafat'la ayrıştığı oranda devrimci bir etki yaratmayı başardı. Hareketin devrimci ve demokratik etkisi, islami söylemini geride bıraktı.

Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz: Irak'taki direnişin bugünkü sınıf dinamikleri, onu İran benzeri bir burjuva gerici diktatörlüğe taşıyor. Direniş, dinsel söylemin etkisinde kalan geniş emekçi kesimleri, burjuva dinci gericilikten kopuşa doğru sürüklüyor.

Savaşın Geldiği Aşama

Irak'taki direnişi askeri-teknik açıdan da izlemek gerekiyor. Şu andaki durumu, daha öncede ifade etmiştik: Direniş, sahip olduğu politik ve örgütsel seviyeye, gelebileceği en üst aşamaya gelmiştir. Ne denli lojistik destek sahibi, donanımlı, eğitilmiş olursa olsunlar, direniş grupları merkezi bir politik karargaha kavuşmadıkça; farklı zaman ve alanlarda gerçekleşen, senkronize olmayan daha kapsamlı bir askeri stratejiye bağlanamayan mevzi savaşlarına saplanıp kalırlar. Askeri açıdan durum budur. Direniş, zaman zaman kitlesel ayaklanmalar ve kentlerin el değiştirmesi gibi çok gelişkin bir aşamada bulunsa bile, mevzi savaşının ötesine geçemiyor.

İşgal ordusu moralsiz, disiplinsiz, kendine düşman bir halk denizi tarafından çevrelenmiş. Ancak, askeri-teknik üstünlüğü, mevzi savaşında, onun bu eksikliklerini önemsizleştiriyor. Helikopterler, savaş uçakları ve ağır bombardımanla, bir mevziyi etkisiz hale getirebiliyorlar. Bu sayede, bozulan moralleri biraz olsun düzeliyor. Kentlerin el değiştirmesi, bu tür mevzi savaşlarının ileri bir aşamasıdır.

İşgalciler, Basra, Musul, Bağdat gibi, sanayi ve ticaretin merkezlerinde, petrokimya tesislerinde tam denetim sağlayabilmek için, güçlerini küçük üslere ve karakollara bölüp yaygınlaştırarak, sürekli devriye görevine çıkmak zorunda kalıyorlar. Gerilla tarzı saldırılar için kolay av oluyorlar. Buralarda küçük-büyük gerillacı grupların pusuya, sürpriz baskına ve suikastlere dayanan savaşı, işgal güçlerine önemli kayıplar verdiriyor, onu yıpratıyor, yoruyor, moralini bozuyor. Milyonluk bu şehirlerde, savaş gruplarını saklayan, besleyen, ama henüz birleşik-kitlesel devrimci enerjileri açığa çıkarılıp örgütlenmemiş emekçi yığınlar var. Savaşın kaderini belirleyecek olan, bu şehirlerdir.

Sanayi ve ticaret merkezleri dışında kalan şehirler, mevzi savaşlarına sahne oluyor. İşgalciler, bu tür kentlerin içinde değil, çevresinde denetim kuruyor. Kenti adeta ablukaya alıyor, zaman zaman kent içindeki direniş odaklarına bomba yağdırıyorlar. Bu tür kentleri tümüyle işgal etmek, kendileri için hem gereksiz, hem de riskli. Geçen nisan ayında Felluce de-

neyimi onlara pahalıya patlamıştı.

Hatırlanacağı gibi Nisan ayında Felluce'yi sokak sokak işgal etmeye girişmişlerdi. Önce kentin dış mahalleleri ağır bombardımanla "temizlendi." Buralara ağır tanklar, zırhlı araçlar ve keskin nişancılar yerleşti. Dümdüz arazi, geniş cadde ve sokaklar, hiç biri diğerinden yüksek olmayan yapılar, keskin nişancılara geniş bir denetim alanı sağlıyordu. Termal kameralar da, onlara özellikle gece çarpışmalarında üstünlük sağlıyordu. Ne var ki, gündüz 36 derecenin üzerine çıkan sıcaklıkta, termal kameralar işe yaramaz. Kentin içlerine doğru ilerledikçe, mevziler iç içe geçti, bu yüzden hava desteği etkisiz kaldı. Çünkü, düşen her roket, bomba, işgalcileri de vurabilir. Direniş sertleştikçe ve dahası, operasyon sonucuna kısa zamanda varamayacağı anlaşılınca, işgalci askerlerde moral bozuldu, savaşma şevki azaldı. Geri çekilmek zorunda kaldılar. Ama, kenti abluka içinde tutmaya, buralardaki direnişçi grupları diğer bölgelerden tecrit etme çabalarını sürdürüyorlar.

Silahlı savaş, mevzi savaşlarının ötesine geçebilmek için, siyasi ve askeri merkez bir karargahın bayrağı altında toplanmalıdır. Bu olmadığı sürece, ne birleşik-kitlesel devrimci enerji örgütlenebilir, ne de işgalci düşmanın bütün zaafı açığa çıkabilir. Her grup, salt kendi gücüne dayanarak, bu kavgayı daha ileri taşıyamaz.

Sadr'ın Mehdi ordusu, salt kendi gücüne dayanarak Basra kentini ele geçirmeye çalıştı. Petrokimya ve diğer sanayi tesislerine değil, ama daha gevsek korunan valiliğe yöneldi. Burayı kısa bir süreliğine ele geçirdi. Ancak, salt kendi askeri gücüne dayandıkları, halkın aktif desteği ve katılımı için hemen hiç çalışma yapmadıkları için, valiliğin işgali şehirde bir iktidar değişimi havası yaratmadı. Bu grubun, şehrin çoğunluğunu oluşturan sanayi işçileri (ki bu işçilerin içinde önemli oranda Kürt ve Sünni kökenli var.) arasında politik çalışmalarını yaktı. Valilik işgali, halkın birleşik-kitlesel eylemlerince desteklenmedi. Blankistlerin hareket tarzını hatırlatan bu eylem, halkın kendi iktidar gücünü ortaya çıkartıp örgütlemeye girişmediği için, bir süre sonra işgalcilerin ağır saldırısıyla karşılaştı ve geri çekilmek zorunda kaldı.

Politik alanda kurulacak bir cephe, direniş içindeki, ona destek veren tüm emekçi sınıfların ortak çıkarlarına hitap edecektir ve onları bir sınıf ittifakı temelinde harekete dahil edecektir. Aynı zamanda bu cephe, askeri alanda savaşı, bir cephe savaşı seviyesine yükseltecektir. Bugünün dağınık gerilla grupları, her pusuyu her mevzi çatışmasını, genel bir hareketin adımları haline getiren cephe savaşının ordusunu oluştururlar. Esasında Irak'taki direniş; halkın yoğun ve yaygın desteği, savaşçı grupların sayısı ve silah donanımı açısından, askeri-teknik birikim açısından, bu cephe savaşını yürütebilecek düzeydedir. Sorun, politik düzeyde sürüyor. Böyle bir cepheyi toplayabilecek önderlik, henüz masaya yumruğunu vuracak güce erişmedi. Fakat, böyle bir öncünün ortaya çıkması için, Irak halkı uzun yıllar beklemek zorunda kalmayacak. Çünkü, Irak'taki direniş savaşının nitelik değişimleri, yıllarla değil, artık aylarla ölçülüyor. Emperyalist-kapitalist sistemin kaderi de öyle.

Küllerinden Doğacaktır İnsanlık

Yavaş yavaş, adım adım hazırlandı bu vahşet. Aylar öncesinden yerleştirildi okula bombalar. Yaşları 7 ila 14 arasındaki 700 çocuğun okula geleceği hesaplanarak ve onların gözü önünde ebeveynleri ve öğretmenlerini öldürerek, üç gün bir damla su vermeyerek başladı vahşet. Filistin’de tank ateşiyle parçalanan çocuklardan sonra, Ebu Gureyb’de işkence gören çocuklardan sonra, insanlığın bittiği sınırlar defalarca ihlal edilmişti zaten. Ama, Hitler bile, gaz odalarında yaptığı katliamları yıllarca kendi insanlarından bile gizlemeye çalıştı. Burada, K.Osetya’nın Beslan kasabasında vahşet, dünyanın gözü önünde cereyan etti. Tüm dünya televizyonlarının canlı yayın yaptığı bir saatte, 1.200 insanın rehin tutulduğu spor salonu, rehin tutanlarca havaya uçuruldu. Kargaşalıktan kaçan ilkökul çocuklarının üzerine otomatik silahlar ölüm yağdırdı. Bu bir mesajdı. Sadece Putin’e değil, bütün dünyaya bir mesaj.

Mesajın sahiplerinin kimler olduğuna ilişkin birazdan irdeleme yapacağız. Ama verilen mesajın içeriği, bu sorudan daha çarpıcı: Artık bütün insani değerlerin ayaklar altına alınması, saklanması-gizlenmesi şöyle dursun, kararlılığın bir simgesi olarak alkışlanıp yüceltileceği bir savaşın işaretiydi. Bundan sonrası için amaçlanan, Ebu Gureyblerin utanç vesilesi olmaması, Sabra-Şatilla kasaplarının itibarına göl-

ge düşmemesi. ABD’nin başlattığı ve diğer emperyalist ülkelerin farklı düzeylerde katıldığı 3. dünya savaşının bir karakteridir bu: Emeğe karşı sınırsız vahşet ve dehşet.

K.Osetya’daki çocuk katliamının, Çeçenya sorunuyla ilgisi ikinci planda kalıyor. Yine de, Çeçenya ve genel olarak Kafkasya’nın tarihsel geçmişi, bugüne ışık tutmaya yardımcı olacaktır. Bu tarihi, farklı bir konu olarak sunuyoruz. Orada rahatça görülecektir ki, bugün Çeçenya’nın bağımsızlığı adına savaştığı iddia edilen çetelerin ipi, tümüyle ABD emperyalizminin elindedir. Tıpkı El-Kaide gibi, Çeçenya’daki çeteleri de ABD, kendi egemenlik alanlarını genişletmek için kullanıyor, önüne çıkartılan engellerden kurtulmak için bu çeteler savaş alanına sürülüyor. Burada yazılan konuya ilişkin düşünceler, bu tarihsel arka plana dayanıyor.

Hedef Rusya. Neden?

Mayıs-Haziran 2004, dünyayı derinden sarsan olaylar dizisine tanık oldu. Ebu Gureyb fotoğrafları yanında, Felluce ve Necef Ayaklanmaları, ABD’nin dünya egemenliğini ne derece yitirdiğinin açık kanıtı oldular, bu çöküşü hızlandırdılar. Irak’taki işgal koalisyonu erimeye başladı. Bu aşamada Rusya, NATO’ya karşı sesini yükseltmeye başladı. İstanbul Zirvesi’ne katılmayan Putin’in yerine gelen Savunma Bakanı Sergey İvanov, dünyaya şöyle sesleniyordu: *“Rusya sınırlarındaki ülkelere NATO birlikleri yığılıyor, bunun sebebi ne?”*

Rusya, ABD’nin egemenliğini yeniden kurma arayışında Ortaasya ve Kafkaslar’a özel önem verdiğini bilmiyor değildi. Kendisine yönelen tehdidi algılamıştı. Bu yüzden, hisselerinin bir kısmını Amerikalılara satmaya hazırlanan Yukos’a el koydu. Ukrayna’yı NATO ve AB üyeliği hedeflerinden vazgeçirdi. Bu yılın Haziran ayında toplanan Şanghay İşbirliği Örgütü

(ŞİÖ), 11 Eylül sonrası uykuya yatırılan ortak faaliyetleri yeniden canlandırdı. Rusya, Çin, Özbekistan, Kazakistan ve Tacikistan, tüm bölgeyi kapsayacak ekonomik ve siyasi, stratejik bir işbirliği geliştirmeye karar verdiler. Dahası, “dünyanın artık tek kutuplu olmadığı”nı açıkça ilan ederek, ABD’ye karşı egemenlik kavgasına tutuştuklarını ifade ettiler. ABD’nin tüm tehditlerine rağmen, İran’da nükleer santral inşaatına başladılar.

“Rusya ne zaman emperyalist ABD çıkarlarıyla çelişse, Kafkasya’daki Pakistan ve

dına bombalar patladı, uçaklar düşürüldü, Çeçenya başbakanı öldürüldü ve bölgede bir çok kasaba ve kent saldırıya uğradı.

İşin içinde yalnızca gerici çeteler yok. Gürcistan ve Türkiye de var. Gürcistan'ın ABD kuklası başkanı Saakaşvili, Rusya ile savaşa hazırlandıklarını, bunun kaçınılmaz olduğunu açıkladığı sırada, Güney Osetya sınırında fiilen bir savaş başlamıştı bile. O günlerde Tiflis'i ziyaret eden R.Tayyip Erdoğan, Gürcistan'a her türlü desteği vereceklerini söyledi. Rusya ise, bölgede son dönemde, bir çok askeri tatbikat yaparak, ABD-Gürcistan-TC işbirliğine karşı hazır olduğu mesajlarını verdi. Kısacası şu: Kafkaslarda silahlar yağlandı, cepheler hazırlandı, siperler kazıldı, haritalar çizildi.

K.Osetya'da olan neydi? Bugüne kadar kağıt üzerinde, sözlü açıklamalarda, tatbikatlarda varolanın, artık gerçek yaşama geçirilmesi idi. Kafkasya'da, NATO'nun ve onun eğittiği gerici çetelerle, emperyalist çitler arasında yaşamak istemeyen bağımsız halklar arasında bir savaş patlak verdi. Osetler, İnguşlar, Kabardey ve Dağıstanlılar bir yanda, Gürcistan ve gerici çeteler öbür yanda. Okul baskını, bu cephleşmeyi belirgin hale getirdi.

Burada bir parantez açıp soralım: 91 yılından bu yana, sosyalizmi tahrif etmeye çalışanlar Moskova'da iktidarda olduğuna göre, Kafkas halklarının Rusya Federasyonu'na bağlılığını nasıl açıkladı? Bu köklü ilişkiler, SSCB döneminde atıldı ve sosyalist üretim ilişki-

Bugün Çeçenya'nın bağımsızlığı adına savaştığı iddia edilen çetelerin ipi, tümüyle ABD emperyalizminin elindedir. Tıpkı El-Kaide gibi, Çeçenya'daki çeteleri de ABD, kendi egemenlik alanlarını genişletmek için kullanıyor, önüne çıkartılan engellerden kurtulmak için bu çeteler savaş alanına sürülüyor. Burada yazılan konuya ilişkin düşünceler, bu tarihsel arka plana dayanıyor.

lerine dayandırılmıştı. Moskova'da iktidar olanlar, bu ilişkileri kapitalist temelde bir bağımlılık ilişkisine çevirecek ekonomik ve sınıf temelini henüz yaratamadılar. Bu nedenle, G.Osetya ve Abhazya bile, Gürcistan'dan ayrılarak, Rusya Federasyonu'na bağlanmak istediklerini bildirdiler. Ve Çeçenya'da patlak veren "bağımsızlık" talebi, bu nedenle Kafkas halklarından itibar görmedi.

Putin'in Sarsılan Dengeleri

Yakın zamana dek Putin, Çeçenya'da süren savaşı, kendi gerici çıkarları için kullanmıştı. Ama artık Kafkasya'daki çatışmalar, Putin'in iktidarını sarsacak genişliğe ulaştı. Bu yüzden olsa gerek, ne uçaklar düşünce, ne de okul baskımında, Moskova gazeteleri haber peşinde koştular. Düne kadar, "ayrılıkçılara karşı kararlılık timsali, anayurdun birleştiricisi" sıfatlarıyla puan toplayan Putin, şimdi bu savaşı gözlerden ırak tutmaya çabıyor. Çünkü artık Kafkasya'da, gerici Çeçen çetelerine değil, NATO'ya karşı savaşmak zorunda kalacağını görüyor.

Putin'i yeniden başkan yapan son seçimlere ilişkin yorumumuzda, onun bir hakem rolüyle ortaya çıktığını, bu misyonu hazırlayan tarihsel gelişmeleri belirtmiştik. Bir yanda topluma egemen olamayan ve zenginliklerini saklamak zorunda kalan oligarklar; diğer yanda çoğunluğu yeni bir Ekim Devrimi'ni destekleyeceğini söyleyen emekçiler. Rusya, ABD ve NATO'ya karşı adımlar attıkça, Putin'i iktidarda tutan bu denge bozuluyor. Çünkü o dengenin bir ayağı Berlin ve Paris'e uzanıyor. Bu ilişkiler sayesinde Putin, ekonomik ablukadan, olası bir mali krizden, erken bir çatışmayla alevlenecek silahlanma yarışından kurtulmuş oluyor. Bütün bu avantajların yitirileceği kavga, Kafkasya'da patlak verdi. Son zamanlarda ordu generallerinin, dışişlerinin NATO'ya karşı sert açıklamaları, Kremlin'deki dengelerin çoktan sarsıldığına işaret etti. Putin, bir uçta kaybettiği dengeyi, diğer uçta sağlamak zorunda. Yani, emekçilerin örgütlenmelerine saldırmak zorunda. NATO'yla arası açıldıkça, emekçilerin sağlık, ulaşım, haberleşme, barınma haklarını ortadan kaldıran düzensizlemelere gitmesi bu yüzden. Ama sonuç, Ekim Devrimi'ni destekleyeceğini söyleyen %46'nın çoğalmasından başka bir şey olmayacaktır.

Çeçenya Sorunu Üzerine Tarihsel Gerçekler

Ortalama sol düşünce, her konuda olduğu gibi, Çeçenya konusunda da tüümüyle yüzeysel bakıyor. Konu hakkında hiçbir tarihi-toplumsal araştırmaya gerek duymadan, sadece yüzeyde görünenle değerlendirme yapıyorlar. Peki yüzde görünen ne? Büyük bir ülke (Rusya), küçük ve güçsüz bir ülkeye (Çeçenya) karşı savaşıyor. Savaşanlar buna “ulusal direniş” diyorlar. Öyleyse, yüzeyde görünen her şey, hazır şablonlara uyuyor. Bir zamanlar, 1980’lerde, bu aynı çevreler, “Bulgaristan’da Türkler, Türkiye’de Kürtler” diyerek kampanya yürütmüştü. Benzer bir yaklaşımla, “Rusya’da da Çeçenler” diyorlar. Her zaman olduğu gibi, olayların yalnızca dış görünüşündeki benzerliklerden yola çıkarak, elmalarla armutları toplamaya çalışıyorlar. Bu işi, iki yıl önce Moskova Tiyatrosu baskımına katılanlarla Ölüm Orucu eylemcilerini aynı kefeye koymaya dek vardırımlardı. Politik içerik boşluğunu duygularla örtme çabasından başka bir şey değil.

“Ulusal Sorun”la İlgili Bir Deyim

Ulusal sorunun tarihi ve ekonomik bir kökeni vardır. Şu ya da bu grup, “Biz ulusal kurtuluş istiyoruz” diye ortaya çıktığında, bu, ulusal sorunun varlığına bir kanıt oluşturmaz. Ortada, ülkesi zorla işgal-ihlak edilmiş, yağmalanmış bir halk ve bu “siyasal zor”u az çok süreklileştiren, onu destekleyen bir ekonomik temel olmalıdır.

Kafkasya halkları, dünyanın en eski,

en uzun süreli varlığını koruyan halklarından. Bölgenin dağlık yapısı, küçük bir alanda onlarca halkın, kendi kültürünü, dilini, geleneklerini bozmadan, bir arada yaşamalarına olanak sağlamıştı. Bir çoğu ormancılıkla uğraşan köylülerdi. Bölünüp özel mülk haline getirilemeyen orman gibi bir ortak mülkiyet, bu halkları yüksek dağ köylerinde bağımsız yaşamaya zorlamıştı. Bu nedenle, 16. yüzyıldan itibaren Kafkasları ele geçirmek için çabalayan Çarlık orduları, bu Kafkas halk topluluklarıyla sürekli savaşmak zorunda kalmıştı. Dağınık yerleşim ve kapitalist bir iç pazar bağının oluşmaması nedeniyle bir araya gelmesi zorlaşan bu halkların çarlık Rusyası’na karşı savaşımı ulusal bir düzeye ulaşamadı.

Çeçenler, diğer Kafkas halklarından farklı olarak, hayvancılıkla uğraştılar.

Geniş yayla ve otlaklarda, büyük özel mülkiyete dayalı aşiret ilişkileri geliştirdiler. Bu aşiretler, Vahabilik dininin etkisiyle, Bolşevik Devrimi’ne karşı, Don Kazakları’yla birlikte iç savaşa katıldılar. Yine de devrim, tüm ezilen ulus ve ulusal topluluklara büyük bir gelecek yarattı; her ulusal topluluğa, özerk bir cumhuriyet yönetimi altında kendi kültürlerini, dillerini özgürce yaşatma ve geliştirme hakkı tanıdı. Kafkasya halkları, bu hak eşitliğini, SSCB içinde bir arada yaşamaktan yana kullandılar.

Ulusal sorun, SSCB topraklarında tarihsel olarak çözülmüştü. Bundan sonra ortaya çıkacak her çelişki, sosyalizmle gericiлик arasında bir çelişki olacaktı.

Nitekim, böyle bir çelişki, II.

Dünya Savaşı sırasında çıktı. Büyük toprak sahibi Çeçenler, henüz gücünü koruyan aşiret ilişkilerini kullanarak, halkın bir bölümünü Nazilerle işbirliğine yönelttiler. Zafer kazanan sosyalist halklar, bu ihaneti unutmadı ve yaklaşık 100 bin Çeçen gericiyi uzak bölgelere, sanayi merkezlerine sürgüne gönderdiler. Sınır boyları ve önemli sanayi bölgelerinde sürgün yaşayan bu Çeçenler, geleneksel aşiret ilişkilerinin yardımıyla, mafya tipi örgütlenmeler kurdular. SSCB’ye uygulanan ekonomik ambargo, bu mafya çetelerinin palazlanmasına yardımcı oldu. Daha henüz SSCB zamanında bile Çeçen mafyası, en güçlü mafya örgütlenmesi halini almıştı. Uzun yıllar sonra, sürgün kararı kaldırıldı ve karşı-devrimci, mafya tipinde örgütlenmiş onbinlerce Çeçen, ülkelerine geri döndüler. Bu sürgünlerin çocukları, Şamil Basayev gibiler, Afganistan’da kızılordu Sovyet Kızılordu’suna karşı savaştılar. Tarihin ironisi: Afganistan’da Kızılordu hava kuvvetlerinin başındaki general de bir Çeçendi: Cahar Dudayev.

94-96 I.Çeçenya Savaşı

1991’de toplanan Tüm Sovyet Halk Temsilcileri Konseyi’nin oybirliği ile aldığı SSCB’nin birliğinin korunması kararına rağmen, Yeltsin ve ekibi o yılın

Saakaşvili: Savaş yakın!

DIŞ HABERLER

Gürcistan’ın ABD destekli Cumhurbaşkanı Mikhael Saakaşvili, “Rusya ile Gürcistan arasında bir savaşın yakın olduğunu” öne sürerek, bölgedeki gerilimi tırmandırdı.

Saakaşvili, Osetya’nın statüsünü tartışmak için uluslararası bir konferans istediklerini ancak Rusya’nın buna itiraz ettiğini belirtti.

Fransız Liberasyon gazetesine demec

veren Gürcü lider, Rusya’nın askeri yardımını kinayan Gürcistan Cumhurbaşkanı, geçen hafta Gürcü mevzilerine saldırıların Rus güçleri olduğundan emin olduğunu da söyledi.

Saakaşvili, “Rusya için önemli sorunlardan biri son yıllarda çok toprak kaybına uğraması. Birçok Rus bu nedenle her yeni toprak kaybına direnmek gerektiğini düşünüyor” dedi.

sonunda SSCB'nin varlığına son verdi. Çeçenya Özerk Cumhuriyeti'ndeki bir lider de, bu ortak halk iradesini çiğneyerek, kendi ülkesine bağımsızlık ilan etti. Afganistan Savaşı'ndan geri dönen

Cahar Dudayev, askerlikten istifa etti ve kendisini "Afganistan kahramanı" olarak selamlayan Çeçen halkına başkan oldu. Fakat o, Afganistan'da savaştığı gericilikle, ülkesinde ittifak kurup, "şeriat-sosyalizm" karışımı gerici bir düzen için Moskova'ya karşı bayrak açtı. Diğer Kafkas halkları, Cahar Dudayev'i izlemedi. Tam tersine, Kafkasya'da esen gericilik rüzgarına karşı bu halklar, sık sık Yeltsin'in dağıtmaya gücünün yetmediği Kızılordu'dan yardım istediler ve aldılar da.

Bu arada, bir başka karşı-devrimci, Yeltsin, Moskova'da kendi iktidarını kurmakla meşguldü. 91-93 yılları arasında komünistlerle karşı-devrimciler arasındaki iç savaşta, Yeltsin, parlamento tank ateşiyle harabeye çevirerek zafer kazandı. Fakat bu arada siyasi iktidarı iyice zayıf düşmüştü. Bir güç gösterisine şiddetle ihtiyacı vardı. 94 yılında, Dudayev'in karşı-devrimci şeriatçı geriliği ile, Yeltsin'in büyük Rus şovenizmi karşı karşıya geldi. Yeltsin, kendisine bağlı ordu birlikleriyle Çeçenya'ya çok şiddetle saldırdı.

İç savaşın yenilgisinin şokunu yaşayan komünistler, zaman içinde, Yeltsin ve Dudayev gericiliğinin yönetimindeki bu savaşa karşı, halk içinde yükselen hoşnutsuzluğa yön vermeye başladılar. Komünistler, Çeçenya Savaşı'nın durdurulması çağrısıyla yaptıkları bu çalışmalarda etkinlik kazanmaya başladılar. Asker aileleri ve Subaylar Birliği Güçleri muhalif örgütler haline aldı. Savaşın uzaması Yeltsin iktidarını zayıflatmaya başlamıştı. 96 yılında barış imzalandı. Rusya, ordu birliklerini geri çekti, serbest seçimlerin yapılması kararlaştırıldı.

96 yılından sonraki olaylara, Afganistan, Bosna, Cezayir, Pakistan gibi ülkelerden devşirilen emperyalist uşağı gerici beslemeler ve Suudiler, Kuveyt gibi ülkelerden (arkasında ABD oldu-

ğundan kim şüphe duyabilir?) akan dolarlar damgasını vurdu.

halkları, bu gerici çetelere karşı, bölgedeki ordu birliklerinin de yardımıyla üstün geldiler. Kafkasya halkları, Abhazalar, Osetler, Dağıstanlılar, hatta Çeçenlerin önemli bir kısmı, bu gerici çeteleri tecrit etmeyi başardılar.

98 yılında büyük bir ekonomik kriz yaşayan Rusya'da, siyasi dengeler yeniden alt üst oldu. Sibirya'dan Kaliningrad'a dek ülkenin her köşesinde, onmilyonlarca işçi, Yeltsin hükümetine karşı harekete geçti. IMF ile anlaşmalar iptal edildi. Yeni dengelerin üzerinde iktidarını sürdürmek üzere Putin, gökten paraşütle Kremlin'e başkan oldu. Rusya'yı komünist devrimin eşğine getiren bu dönem, aynı zamanda Kafkasya'daki gerici çetelerin en saldırgan dönemi oldu. Putin'in kendi iktidarını sağlamlaştırmak için, bundan iyi fırsat yaratılamazdı.

Ekonomik krizin öne çıkardığı komünistlere karşı, "Büyük Anavatan" ideolojisini yerleştirmeye çalışan Putin, orduyu bir kez daha Çeçenya'ya sürdü. Ordu içindeki anti-emperyalist cepheyi Moskova'dan epey uzak bir yerde hırpalamaya başladı. Çeçenya'ya, ordudan bağımsız, işçileri bakanlığına bağlı O-MON Birlikleri gönderildi. Almanya'nın eğittiği bu birlikler, Putin'in gerici politikalarının temel dayanağı oldu. Savaş uzadıkça Putin, "ordunun yeniden yapılanması" sorununu ön planda tuttu. Ordu içindeki emperyalizm karşıtı ve komünist güçlerin tasfiyesi için bu savaş, Putin'in elinde bir araç haline geldi. Basayev-Mashadov ile Putin'in yönetimindeki bu savaş, gericiliğe hizmet etmeye devam ediyor.

Savaş, akan kanı durduracak olan, aynı zamanda gericiliği de yerlebir edecek olan sosyalizm, onun yarattığı örgütlü halk, Kremlin'deki düşmanı ile birlikte Kafkaslardaki bu çapulcu sürüsünü dek kovalayabilir. Emperyalizmin bu kanlı oyununa son verebilir.

Savaş, akan kanı durduracak olan, aynı zamanda gericiliği de yerlebir edecek olan sosyalizm, onun yarattığı örgütlü halk, Kremlin'deki düşmanı ile birlikte Kafkaslardaki bu çapulcu sürüsünü inlerine dek kovalayabilir. Emperyalizmin bu kanlı oyununa son verebilir.

Gericici çeteler, halkın oyuyla seçilen, başta başkent Grozni Belediye Başkanı olmak üzere, bir çok temsilciyi baskı altına alarak ülkeyi terk etmeye zorladılar. İlk savaşta ölen Dudayev'in yardımcısı Aslan Mashadov'u devlet başkanı ilan ettiler.

II.Çeçenya Savaşı

Grozni'de iktidarı ele alan Basayev-Mashadov gericiliği, bölgedeki diğer özerk cumhuriyetlere karşı silahlı saldırılar düzenleyerek, buralardaki iktidarları darbelemeye giriştiler. Ama, Kafkas

Savaşı, akan kanı durduracak olan, aynı zamanda gericiliği de yerlebir edecek olan sosyalizmdir. Ancak ve ancak sosyalizm, onun yarattığı örgütlü halk, Kremlin'deki düşmanı ile birlikte Kafkaslardaki bu çapulcu sürüsünü dek kovalayabilir. Emperyalizmin bu kanlı oyununa son verebilir.

DEVİRİMİN ARAÇLARINI ÖRGÜTLEYELİM

İşçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesinin yükselişe geçtiği bir döneme giriyoruz. Siyasi iktidarın ekonominin gidişine ilişkin iyimser bir hava yaratmaya çalışmasına rağmen, durumun böyle olmadığı her gün, her saat yaşanan olaylarla kanıtlanıyor. Rakamların diliyle yüzdeler, yaşamın gerçekliğine uymuyor. Milyonlarca işçi ve emekçi, kısa ve özlü olarak ifade edildiği şekliyle, “geçim sıkıntısı” çekiyor. Milyonlarca insan, yoksulluk sınırının altında yaşıyor; yine milyonlarca insan açlık sınırında bulunuyor. İşsizlik oranları Türkiye ekonomisinin tarihinde hiç bu kadar yüksek olmamıştı; işsizlik hiçbir zaman bu kadar yaşamdan kovulmayla eşdeğer değildi. İşsiz milyonlarca insan bugün sadece ve sadece yarına nasıl çıkacağını düşünüyor. İşçi ve emekçileri darboğaza sokan ekonomik yaşama ilişkin göstergeler gerçekte böyleyken, her ne hikmetse, televizyon ve gazetelere “iyimser hava”larla yansıtılıyor. Görendeki, Türkiye ekonomisini düze çıkarmış, işsizlikten, dış borç kısılcısından kurtulmuş sanacak. Yapılmak istenen, Türkiye ekonomisinin iyi yolda olduğu yanılması yaratarak, şu anki gerici burjuva hükümetini, son bir şans olarak, ayakta tutmak. Burjuvazi devrim korkusunu ancak mezarlıkta ısıklık çalarak bastırabiliyor.

Sendikal Mücadelenin Gerileyişi ve Yeni Örgütlenmelere Duyulan İhtiyaç

Ekonomik ve sosyal yıkımdan en çok payı alan işçi ve emekçi sınıfın eylemlerinde bir süredir hakim olan suskunluk ise bize, fırtına öncesi sessizliği hatırlatıyordu. Aslolanın nesnel durumun kendisi olduğunu ve bunun güçlü sızmaları hazırlayan bir güç biriktirme dönemi olduğunu biliyorduk. İşçi sınıfı ve

emekçiler, kendi deneyimlerinin sonuçlarını gözlemek, onlardan gerekli sonuçları çıkarmak için belli bir süre geri çekilmiş, bu arada elbette sessizce beklememiş, burjuva sınıfın kendilerine karşı açtığı iç savaşı nasıl karşılamaları gerektiği konusunda kafa yormuş, tartışmışlardı. Yeterince örgütlü olmadıkları, daha doğru bir söylemle, proletaryanın devrimci sınıf partisinde örgütlü olmadıkları sürece, onların böyle davranmasında şaşılacak bir şey yoktur. Herkes tarafından bilinir ki, işçi sınıfı ve emekçiler salt kendi çabalarıyla sadece sendikal bilinci alırlar. Ve eğer sendikalar da, bugün olduğu gibi, mücadeleyi ilerletmek şöyle dursun, varolanı korumak anlamında bile bir şey yapamaz duruma gelmişlerse, işçi ve emekçilerin durup bir değerlendirme yapmaları ve güçlerini yeniden düzenlemeleri bir zorunluluk haline alır. İşçi sınıfı ve emekçiler, işte tam da şimdi “en sonuncu büyük kavga”ya girmeden önce mevzilerini ve ellerindeki olanakları yeniden gözden geçiriyorlar.

Sendikal mücadele, işçilerin gözünde bu denli itibar kaybetmişken, bazı siyasal yapıların yaptığı gibi, onlara sendikal olmaları gerektiği bilincini vermek, siyasal bilinç götürmek değil, mücadelenin ufkunu güncel ve ekonomik çıkarlar uğruna mücadeleyle daraltmaktır. Zaten ortalama sol hareket, siyasal mücadeleyi iktidar mücadelesi olarak algılamıyor; daha çok kapitalizmi (ya da onlar tarafından nasıl adlandırılıyorsa, sistemi) teşhir olarak algılıyor. İşçiler ve emekçiler nezdinde sistemin zararları sayılıp dökülünce, siyasal bir propaganda yapıldığı varsayılıyor. Ekonomik mücadeleyi ya da bilinen adıyla söyleyelim, “hak alma mücadelesi”ni siyasallaştırılmanın ancak böyle mümkün olacağı düşünülüyor. İktidarın ele geçiril-

mesi, henüz çok uzak bir geleceğin işi olarak görüldüğü için, iktidar için mücadeleden bahsetmekten ürüyorlar. Ve bilecek ya da bilmeyerek işçi sınıfı hareketini kendiliğindencilige hapsediyor, ekonomizm batağına saplanıyorlar. Elbette kendisi olmadan hiç bir gerçek devrim hareketinin olamayacağı, kendiliğindencilige burun kıvrılmamalıdır; bir başlangıç noktası olarak önemsenmelidir ama bu, her şey olarak da görülmemelidir.

Bugün sınıf hareketi içinde önemli bir tehlike olarak belirmiş olan ekonomizme dikkat çekmek gerekiyor. Çünkü ekonomik mücadele, hala yığınları siyasal mücadeleye çekmek için “en geniş uygulanabilirliğe sahip araç” olarak görülüyor. Belki sınıf hareketinin henüz emekleme aşamasında olduğu dönemde kabul edilebilecek bu düşünce, bugün işçi sınıfı ve emekçilere, devrimin ve sosyalizmin propagandasını yapmanın, onların önüne iktidar hedefini somut olarak koymanın yerine geçirilmeye çalışılınca, kopkoyu bir ekonomizmden başka bir şey ifade etmiyor.

Proletaryanın devrimci sınıf partis, hiçbir zaman işçilerin işgüçlerini kapitalistlere daha iyi koşullarda satabileceği bir ortam yaratma mücadelesinin savunucusu olmamıştır. Leninist Parti, hiçbir zaman kendisini kapitalizmin sonuçlarıyla, haksızlıklarıyla mücadeleyle sınırlandırmaz. Bugün sınıf mücadelesinin önünün açılması için, “hak alma mücadelesi” adı altında öne sürülen ekonomist mantığın aşılması gerekiyor. Bu, aynı zamanda örgütlenme olarak sendikal sınırların/sınırlamaların aşılmasını da getirecektir.

Mücadele, Ayaklanma ve İktidar
Organları Olarak
Devrimci İşçi Komiteleri

ve Konseyler

Bugün işçi ve emekçilere Leninist bir bilinç taşımak ve onları Leninist partinin yönlendiriciliği altında örgütlemek hayati önem taşıyor. “Şimdi aslolan bi-

Bugün işçi ve emekçilere Leninist bir bilinç taşımak ve onları Leninist partinin yönlendiriciliği altında

örgütlemek hayati önem taşıyor.

“Şimdi aslolan

bizim devrime ne

öğreteceğimiz”se, bu

tamamen dolaysız kitle mücadelesinin organlarını örgütlemek olacaktır. Bu konudaki yaratıcılık

ve

esneklik, inisiyatif

gösterebilme yeteneği,

proletaryanın devrimci sınıf partisini kitlelerin gözünde öncü

konuma

yükseltecektir. İdeolojik ve politik anlamda sahip

olunan öngörü yeteneği, aynı zamanda buna uygun adımlar atıl-

masını da

beraberinde getirmelidir. Proletarya, kendiliğinden devrimci sınıf

partisini

bulacak değildir. Lenin, proletaryanın devrimci sınıf partisinin

“sebatlı

(sabırlı-bn) devrimci

mücadelenin deneyimiyle eğitilmiş ve çelikleşmiş”se, kitlelerle

kopmaz bağlar kurmuşsa ve onların

güvenini kazanmışsa, bu

ada layık olabileceğini

söylüyor

zim devrime ne öğreteceğimiz”se, bu tamamen dolaysız kitle mücadelesinin organlarını örgütlemek olacaktır. Bu konudaki yaratıcılık ve esneklik, inisiyatif gösterebilme yeteneği, proletaryanın devrimci sınıf partisini kitlelerin gözünde öncü konuma yükseltecektir. İdeolojik ve politik anlamda sahip olunan öngörü yeteneği, aynı zamanda buna uygun adımlar atılmasını da beraberinde getirmelidir.

Proletarya, kendiliğinden devrimci sınıf partisini bulacak değildir. Lenin, proletaryanın devrimci sınıf partisinin “sebatlı (sabırlı-bn) devrimci mücadelenin deneyimiyle eğitilmiş ve çelikleşmiş”se, kitlelerle kopmaz bağlar kurmuşsa ve onların güvenini kazanmışsa, bu ada layık olabileceğini söylüyor.

Bugün Leninist Parti, bu ada layık olduğunu günlük pratik içinde, kitlelerin gözünde çok açık bir şekilde göstermelidir; çünkü yığınlar artık sonuç alıcı olmayan, onların en acil sorunlarına köklü çözüm getirmeyen eylemlerden ve önerilerden uzak duruyorlar. Onlar, sonucu tayin edici bir kavgaya girmeye dünden razılar, bu nedenle, enerjilerini ıvır zıvır uğruna mücadelede tüketmek istemiyorlar. Sarı sendikacıların ardından giderek topuk eskitmek istemiyorlar. Bugün sınıf hareketi, sendikal mücadeleyi aşmış durumdadır. En son Paşabahçe grevinde işçilerin sendikayı basıp uzlaşmacı sarı sendikacıları yuhalaması, bunun en bariz örneğidir. İşçi sınıfı hareketi içinde komitelerin örgütlenmeye başlanması, başlı başına bir göstergedir. Yaşam boşluk tanımıyor; sendikal mücadelenin giderek dibe vurması, işçi ve emekçileri yeni mücadele araç ve yöntemleri aramaya itiyor. Büyük altüst oluş dönemlerinin özelliğidir. İnsanlar uzun süre kararsız kalamaz, hızla yaşamın kendi önünde açtığı kanallardan birine girerler. Şimdi açık olan, sınıflar mücadelesinde sendikal ve ekonomik mücadelenin revaçta olduğu dönemlerin kapandığı, eski dönem araç ve yöntemlerinin giderek eskidiğidir.

Sınıflar mücadelesinde statükoların hızla sarsılacağı bir dönemden geçmek zorunlu olacaktır; varolan nesnel devrimci durum, sıçramalara gebe. Sarı sendikacıların bu dönemde statükoları korumak için, ellerinden gelen çabayı göstereceklerine kuşku yoktur. Hiçbir şey yapamaları, oluşacak komite ve konseyleri

sendikaların alt örgütlenmeleri haline getirmeye çalışacaklardır. Özellikle bu noktada çok dikkatli olunması gerekiyor. Sonuçta kurulacak olan komite ve konseyler, proletaryanın devrimci sınıf partisinin birer alt organı olmayacağına göre, volan kayışlarının iyi atılması, bağların güçlü kurulması gerektiği çok açıktır.

Devrimi Örgütlemek İçin

Komite ve konseyleri örgütleme çabası yapmak, aynı zamanda ayaklanmaya hazırlanma çabası yapmaktır. Devrim tüm somutluğuyla görülmeden bu anlaşılabilir. Mücadele, ayaklanma ve iktidar organları olarak komite ve konseyleri örgütlemek, bugünün en önemli, güncel görevlerinden biridir. Eğer bizim dışımızda örgütlenmiş olanlar varsa, onları da bu bütünlüğün içine almak çok önemlidir. Hak alma eylemi için komite oluşturmanın gereksizliği ortadadır. Sendikalar zaten bu işlevi görüyorlar. İşçi sınıfı ve emekçiler, artık yaşamlarının değiştiğini görmek istiyorlar. Bunu onlara sağlayacak olan, devrimden başkası değildir. Devrimi gerçekleştirmek içinse, araçlara ihtiyaç vardır. Her zaman söylediğimiz gibi, amacı isteyen araçlarını da yaratmak zorundadır. Proletaryanın devrimci sınıf partisi, komite ve konseylerin kuruluşuna önyak olmalıdır. Devrimci İşçi Komiteleri (DİK) ve Devrimci Emekçi Komiteleri (DEK)’in kurulmasıyla bu süreç başlamıştır. Şimdi yapılması gereken, DİK ve DEK örgütlenmelerini yaygınlaştırmak, tıpkı proleter devrimler çağını açan Sovyetler gibi, bunları toplumun örgütlenmesinin temel aracı haline getirmektir.

DİK ve DEK’lerin örgütlenmesinde yaratıcılık, inisiyatif ve esneklik gösterildiğinde, çok kısa sürede bunların sınıf mücadelesinin kaldıraçları olacağı görülecektir. Buralarda örgütlenen işçi ve emekçiler, proletaryanın devrimci sınıf partisinin yönlendiriciliğinde devrim mücadelesine önderlik edeceklerdir. Devrimci proletaryaya dayanan komünist partisi, bu organlara dayanarak iktidarı ele geçirecektir.

Sınıflar mücadelesinin yeni evresinde, gelişimin önünü sonuna kadar açacak olan ve savaşımında sonucu tayin edecek olan bu görevin başarılmasıdır.

Zindanları Yıkacak, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

Remzi Aydın Ölüm Orucu Eyleminin 448. Gününde

Remzi Aydın'ın Ölüm Orucunun 400'ü Günlerindeyken
Tutsak Yoldaşına Yazdığı Mektubundan Bir Alıntı:

“Merhaba Yoldaşım,

Bu hafta senden mektup gelmedi. Olsun, senden gelmesi önemli değil, ben yazmak istiyorum bu kez. Önceki mektuplarda sıcaklardan bayıla bayıla kısaca ancak yazabilmiştim. Bugünse iyi sıcak olmakla birlikte, tatlı bir serinlik de var içimde. Kafamı da toplamışken yazayım sana.

Fotoğraf yolluyorum yine. Bak bakalım, nasıl çıkmışım. Bu süreçte ne çok fotoğraf çektirdim. Bendeki fotoğrafları dışarıya yolladığım için elimde hiç yok. Aslında hepsini tarih sırasıyla önüme dizip bakmak isterdim, zaman benden ne kadar yağ götürmüş diye. Şimdi tam iskelete döndüm. Neyse, nerden girdim ben bu konuya. Fotoğraflarda iyi çıkmak lazım değil mi? Bizim genç yoldaşların fotoğraflarını afiş yapmak gibi bir huyları var. Bu nedenle daha dikkatli oluyorum. Şaka bir yana, bizim yoldaşlar son süreçte benim için epey çatışmaya girdiler. Ölüm Orucu eylemini de gündeme oturtular. Boğaz Köprüsü'ne çıkanları tam olarak izleyemedim. İzlediğim kadartıyla muhteşemdi.

Hepsi de bırakılmıştı en son duyduğumda. Derginin son sayısını (22. sayı) okudum. O da R.Aydın için yapılanlarla doluydu. Böyle canlarımız olduğu sürece sırtımız yere gelmez. Sermaye sınıfının hiçbir şansı yok.”

(...)

“Genç yoldaşlar bana mektup yazma seferberliği başlatmışlar. Bugün 9 mektup aldım. Cıvil cıvil inanç ve kararlılıkla dolu canlarımız. Çoğu mahkememe gelmiş. Mahkemede beni görmek coşturmuş onları, daha bir motive etmiş. Onları görmek de bana büyük moral verdi tabii ki. Şimdi mektupları yanıtlayacağım, kısacık da olsa mutlaka ayrı ayrı yazacağım onlara. Çünkü benden alacakları her satır, onları daha da motive edecektir.”

Remzi AYDIN, Ölüm Orucu eyleminin 439. gününde, kaldığı Bayrampaşa Özel Tıp Cezaevi'nden Sağmalcılar Devlet Hastanesi'ne kaldırılmıştır.

Adresi: Remzi AYDIN Sağmalcılar Devlet Hastanesi Bayrampaşa İSTANBUL

TEKİRDAĞ ZİNDANINDAKİ TUTSAKLARDAN AÇIKLAMA

Yiğit Filistin halkının on yıllardır süregelen özgürlük ve bağımsızlık mücadelesini bastırmayı başaramayan İsrail devleti, devlet terörünün her biçimini birbiri ardına devreye sokuyor. Anti-siyonist mücadelenin şahsında simgelendiği sembol kişilikler ve askeri savaşın yürütücüleri şahsında Filistin halkını hedef alan suikast terörü sürüyor. Nazi usulü “misilleme” yöntemleriyle Filistin kentlerinin basılması, bombalanması, yağmalanması sürüyor. Faşist siyonist yerleşimciler aracılığıyla Filistinlilerin yerinden yurdundan edilmesi, “güvenlik duvarı” adı altında Filistinlilerin Nazi usulü gettolara hapsedilmesi, kan, kıyım, işkence sürüyor.

Mücadelenin keskinleştiği her yerde ve her kesitte olduğu gibi, mücadelenin bir cephesi de İsrail zindanları...

Ortadoğu halkları başta olmak üzere tüm dünya halkları, siyonist haydudun işkenceci, katliamcı yüzünü yakından bilmektedir. Filistin halkının başeğmez direngenliğini de... Siyonist haydut İsrail devletinin zindanlardaki hak gasplarına karşı Filistinli tutsaklar açlık grevi başlattılar. “İsterse hepsi aklıktan ölsünler” diyen siyonist cellatlara karşı 1.500 Filistinli tutsağın bu onurlu eylemini desteklemek; siyonist haydudun işkenceci, katliamcı terörüne her alanda karşı çıkmak insanlık görevidir...

Bizler de F tipi zindanlarda aynı işkenceci, katliamcı anlayışla yüzyüze ve mücadele halinde tutsakların direnişini selamlıyoruz. Tüm kamuoyunu, işçi sınıfı ve emekçi halklarımızı, direnen Filistin halkıyla ve Filistinli tutsaklarla dayanışmaya çağırıyoruz.

**Tekirdağ 1. No'lu F Tipi Cezaevi'ndeki tutsaklar adına:
Erkan Altun, Murat Karayel, Bayram Kama, Hasan Polat, İmam Akmut, Hasan Rüzgar, Nurettin Temel**

NOT: Elimize posta yoluyla gelen bu açıklamayı haber niteliğinde olduğundan dolayı yayınıyoruz.

Bize Ölüm Yok!

Devrimin etrafını taş duvar ve demir kapılarla çevirmek, burjuvazinin kendisini güvende hissetmesine yetmedi hiçbir zaman; çünkü devrim etrafındaki tüm ablukayı dağıtabilecek güce ve derinliğe sahipti.

Zindanlarda devrimci tutsakların yarattığı gelenek, onların baş eğmezliğini, her koşulda her zaman devrimi yaşatacaklarını gösteriyordu. Devrimi kanla boğmayı varlık-yokluk meselesi olarak gören burjuvazi, devrimi besleyen bu güçlü damarı kesmek için on yıllardır saldırılarını sürdürüyordu. 12 Eylül Askeri Faşist Diktatörlüğü ile başlattığı Tek Tıp Elbise (TTE) saldırısı püskürtülmüş; zindanlarda deyim yerindeyse bir denge oluşmuştu. Karşı-devrim, zindanlardaki devrimcilerin kararlılığını görüyordu.

Dışarıda iç savaşın gelişimi sonucu toplumsal ayaklanmalar başlayınca, devlet gözünü yeniden “rehine”lerine çevirdi. Devrimin gelişimi ancak “elinin altındaki” devrimcileri katlederek durdurabileceğini düşünerek katliam amaçlı saldırılara girişti.

21 Eylül 1995 tarihinde Buca Cezaevi’nde 3 devrimci tutsağı katlettiler. Tam donanımlı askerler karşısında ellerinde çıplak yüreklerinden başka bir şeyleri olmayan devrimci tutsaklar, teak bir yürek halinde barikat oldular saldırılar karşısında. Eşitsiz güçlerin savaşında yenilen taraf, karşı-devrim cephesi oldu. Bari katları aşır devrimci tutsakları katlettiler ama bir tekini bile teslim alamadılar. Zindanlar, devrimin moral gücü olarak belirginleşmeye başladı. Savaşın zindanlar cephesinde devrimci tutsaklar mücadele birliğini örmeyi başardılar. Bunun üzerine devletin saldırıları da arttı. Ümraniye katliamından sonra, çıkarılan genelgelerle devlet, devrimci tutsakların mücadele birliğini dağıtmayı hedefledi, ama devrimci tutsakların başlattığı Ölüm Orucu eylemi, bu saldırıya set çekti. Yurtsever devrimci tutsakların eyleme katılmasalar da desteklemeleri, devletin korkularını derinleştirdi.

Ve 24 Eylül 1996 tarihinde Diyarbakır zindanından on yurtsever devrimci tutsak vahşice katledildi. Devlet, halkların devrimci öncülerinin mücadele birliğine karşı tavrını bu şekilde göstermiş oluyordu. Diyarbakır’dan tüm dünyaya yansıyan, bir vahset tablosuydu.

26 Eylül 1999 tarihinde Ankara/Ulucanlar zindanında yapılan katliam ise, burjuvazinin devrimi kanla boğmak için nasıl hazırlık yaptığını gösteriyordu. Devletin tüm işkencecileri, devrimci tutsakların başına üşüşmüşlerdi. Bu katliamla devrimci tutsaklara “gözdağı” verilmek isteniyordu. 10 devrimci tutsağın işkenceyle katledildiği bu katliam, daha büyük katliamların habercisiydi. Devlet hazırlıklarını çok daha büyük bir katliam gerçekleştirmek için yapmıştı; ancak devrimci tutsakların tüm zindanlarda aynı anda direnişe geçmeleri ve daha ileri giderek, saldırı başlatmaları ile bu planları suya düşmüştü.

19 Aralık 2000 yılında gerçekleştirdikleri katliamın provası, 26 Eylül 1999’da Ankara Ulucanlar’da yapılmıştı. Ancak böylesine vahşi bir katliam bile, devrimci tutsakları sindirip teslim almaya yetmedi. Saldırıları karşısında cesaretle durmayı bilen devrimci tutsaklar, halkımızın tarihine adlarını altın harflerle yazdırdılar.

Ve hala sürmekte olan Ölüm Orucu eylemi, devrimci tutsakların asla teslim alınmayacaklarını tüm dünyaya gösteriyor. Burjuvazi, kıramadığı devrimin moral gücü karşısında er ya da geç diz çökecektir.

“KOMÜNİZMİN ŞAFAĞI-NA BİR ADIM DAHA”

Gebze Zindanında Bulunan Kadın Tutsaklardan 1 Eylül Mesajı

Bütün bir yüzyıl boyunca, en azgın sömürü ve katliamlar eşliğinde gelişimini tamamlayarak, çöküş ve yokoluş sürecine giren emperyalist-kapitalist sistemin gelip dayandığı nokta; artık bir bütün olarak miadını doldurduğu, tarihsel sürecinin sonudur. Kapitalizm, kendi gelişim yasalarına uygun olarak üretici güçleri de sonuna kadar geliştirmek ve toplumsal üretim koşullarını kendi elleriyle yaratmak zorunda kalmıştır. Bu, aynı zamanda sosyalizme geçiş için bütün koşulların uygun hale gelmesi demektir. Yarattığı bütün değerlere el konulmaya ve yaşamdan kovulmaya çalışılan üretici güçler; derinleşen ve keskinleşen bu çelişkiyi çözmek, kendi gelişimi önündeki bu en büyük engeli ortadan kaldırmak için, dünyanın her köşesinde kapitalizme karşı ayağa kalkmıştır. Milyonlarca insanı dünyanın dört bir yanında aynı anda harekete geçiren, “Kapitalizme Ölüm” haykırıışlarının her yanı kaplamasını sağlayan temel neden; kapitalist özel mülkiyet sisteminin, toplumsal mülkiyet sistemine dönüşmesini zorunlu kılan tarihsel sürecin ortaya çıkması ve insanların bu zorunluluğu bilince çıkarmış olmalarıdır.

Bu, insanlık tarihinin “Yeni Bir Evresi”dir.

Bu, sıçramalı çöküş sürecinin içindeki eskiyen-çürüyen emperyalist-kapitalist dünyanın ve tüm burjuva sınıfın yitirdiği tarihsel inisiyatifin, yepyeni bir dünya olan sosyalizme ve proletaryanın ellerine geçmesidir.

Bütün emperyalist-kapitalist sistem, ellerinden kaçırdıkları bu tarihsel inisiyatifi yeniden ele geçirebilmenin ve çöküşlerini durdurabilmenin saldırganlığıyla davranıyor. Kapitalist dünyanın motor gücü ABD emperyalizminin bütün dünya halklarına yönelik başlattığı savaş, asıl olarak, kapitalist dünyanın çöküş çatırtılarıdır.

Sermaye sınıfı umutsuzca da olsa, başlatmış olduğu Dünya Savaşı’nı, bütün insanlığın ve doğanın yıkımı pahasına sürdürmeye devam edecektir. Fakat bu, kapitalizme karşı harekete geçen milyonların yürüyüşünü engelleyemeyecek, insanlığa verecek hiçbir şeyi kalmayan kapitalist dünyanın, attığı her adımda savaş, dünyanın en ücra köşelerine kadar yayılan devrimci iç savaşlara dönüşecektir.

Bu, cephelerini bütün dünya ezilen-sömürülen halklarının oluşturduğu, sosyalizmle-kapitalizmin küresel boyuttaki tarihi savaşdır. Ve tarih, proletaryanın kendi iktidarını sağlayacak devrimci iç savaşları kazanmasının bütün koşullarını hazır hale getirmiştir.

Ülkelerimizde de, uzun süredir devam eden sınıflar savaşı bir üst boyuta sıçrayarak ilerliyor. Emperyalizmin kendisine tam bağımlı hale gelen işbirlikçi-tekelci sermaye sınıfının eliyle uygulamaya soktuğu ekonomik ilhak hareketi, bütün sınıfları derinden etkileyen, düne göre daha sert ve yaygın mücadelenin içine sürükleyen sonuçlar yaratıyor. Açlığın, sefaletin, yıkımın en geniş kitleler üzerinde kendini göstermesi, sosyal patlamalara, sosyal alt-üstlere yol açarken, proleter iç savaşın şiddetlenmesini, nesnel ve güncel devrimimizin her geçen gün biraz daha güçlenmesini sağlıyor. Tekelci sermaye sınıfının, ekonomik ilhakın bir sonucu olan özelleştirmelerle, sınıfın kazanılmış sosyal haklarını gaspetmekle yetinmeyeceği açıktır. Çünkü, sermayenin merkezileşmesindeki eğilim, bir bütün olarak halkların en azgın sömürü ve kölelik koşullarına mahkum edilmesini, sonuna kadar yoksullaştırılmasını ve yaşamın dışına kovulmasını dayatmaktadır. Bunun, büyük kitle ayaklanmalarına, isyanlara, şiddetli çatışmalara yol açacağı ve devrime büyüyeceği açıktır.

Attıkları her adımda, güncellenen devrimimizin baskısını hisseden sermaye sınıfı, emperyalizmle tam bir işbirliği içinde, devrim belasından kurtulmak için her yönüne başvurmak zorunda kalıyor. Derinleşen ekonomik krizini atlatabileceğini bilen sermaye sınıfı, kaybettiği egemenliğini yeniden elde edebilmek için politik çevirme hareketiyle sonuç almak istiyor. Kitlelerin büyüyen isyanını, düzen içi muhalefet içinde eriterek etkisizleştirmenin ve devrime büyümesinin önüne geçebilmenin bir aracı olarak gördüğü politik çevirme hareketini; kitleleri baskı altında tutmasının yanı sıra asıl olarak öncü güçleri tam teslim alma doğrultusunda kullanmaya çalışıyor. Bunu başarması halinde, kitleleri teslim almanın önündeki en büyük engel ortadan kalkacaktır. Sermaye sınıfı bu yolda hedefine ulaşmak için; her türlü baskı, şiddet ve burjuva terörünü uygulamaktan çekinmeyecek, geri durmayacaktır. 19 Aralık Katliamı, F tipleri, çıkarmaya çalıştığı yasalar, açık infazlar ve işkenceler; baskı, zulüm ve yok etme politikalarının somut örnekleridir. Fakat, işbirlikçi tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist politik alanda ne yaparsa yapsın; temel olan ekonomik-toplumsal alanda tüm sınıf ilişkilerini alt-üst eden gelişmeleri önleme gücüne sahip değildir ve tarihin akışını belirleyen esas yön de budur.

Emperyalist-kapitalist sistemin tüm insanlığa dayattığı ve her geçen gün biraz daha ağırlaştırdığı kölelik boyunduruğundan kurtulmanın önünü kesmeye hiçbir zorbalığın, hiçbir zulmün gücü yetmeyecektir. Sonuna kadar insan kalma çağının eşliğinde duran insanlık; her kalesi ölüm makinelerine dönüşen kapitalizmi yerle bir ederek, tarihin bu zorunlu dönemecini aşacaktır.

Zorlu, aynı zamanda zorun-

lu olan bu eşiği atlamada bir kez daha öncü güçler; Marksizmin-Leninizmin yol göstericiliğinde, insanlığı tümünden kurtuluşu götürecektir. Komünizmin bayrağını daha da yukarı kaldırmamızın, sermaye sınıfını tümünden yerle bir edecek silah kuşanmanın ayrıştırcılığıyla yüzyüze.

Türkiye devrim mücadelesinde Denizlerin, silahlı mücadeleye ve zora dayalı devrim anlayışıyla ortaya koydukları bu ayrıştırcılık bugün, güncellenen devrimimizin olmazsa olmaz koşulu olarak kendini çok daha fazla dayatmaktadır. Ancak ve ancak bu ayrıştırcılık devrimimizin zaferini getirecektir.

Deniz'lerin savaş sloganlarını kuşanıp, THKO'dan bugüne kesintisiz devrim yürüyüşünü bu anlayışla sürdüren Leninist Parti, proletaryanın biricik devrimci sınıf partisi olduğunu kanıtlanmanın onurunu taşıyor. Doğduğu iç savaş koşullarında, ekilmeye çalışılan bütün umutsuzluk tohumlarının arasından yükselttiği, üzerinde; "İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şeydir" yazılı kavga şiarı, bugün proletaryanın ve emekçi yığınlarının kapitalizme karşı savaş naralarına dönüşüyor.

Veryüzünün tüm kıtalarında sınıflar savaşımının bir üst boyuta sıçradığı ve büyük çarpışmalara doğru yol aldığı bir süreçte, her anı kavga, uzlaşmazlık ve başeğmezlikle dolu bir yılı daha geride bırakıp, 15. kavga yılına atılıyor, komünizmin şafağına bir adım daha yaklaşıyoruz.

Komünizmin şafağında bekleyenlere sözümüz var.

Varacağız oraya.

Taa oraya

Şafağın kızılığına

Kucaklaşacağız.

Silah sesleri ve

Zafer naralarıyla

Mutlaka!

Gençlik, Mücadelesinde Bir Mevzi Daha Kazandı:

İZMİR'DE GENÇ EMEKÇİLER BİRLİĞİ DERNEĞİ KURULDU!

Sınıf mücadelesinde önemli bir görevi üstlenen gençlik, bu bilinçle hareket ederek yeni örgütlenme alanları açmaya devam ediyor. Bu alanlardan birini de İzmir'in genç işçi, işsiz, öğrenci ve emekçileri açtı.

Kısa bir süre önce girişim olarak çalışmalarına başlayan Genç Emekçiler Birliği Derneği, yasal işlemlerini tamamlayarak 25 Ağustos 2004 tarihinde kuruluşunu ilan etti. Biz de Mücadele Birliği dergisi olarak Genç Emekçilerle bir röportaj gerçekleştirerek nasıl bir çalışma yapacakları hakkında bilgi aldık.

Y.E. Mücadele Birliği: Öncelikle gençlik mücadelesine yeni bir mevzi kattığımız için sizi tebrik ederiz.

Başkan Taner Şenel: Teşekkür ederiz.

Y.E. Mücadele Birliği: Genç Emekçiler Birliği Derneği hangi ihtiyacın sonucu olarak ortaya çıktı? Bize biraz bilgi verir misiniz?

Başkan: Öncelikle, gençlik içerisinde sınıf bilincinin yetersiz olması ve sınıf bilinci olan kesimlerin de yönelik çok kısıtlı olanaklara sahip olması nedeniyle böyle bir derneğe ihtiyaç duyduk.

Başkan Yrd. Eylem Tanboğa: GEB-Der, işçi-emekçi, öğrenci gençliğin, hayatının tüm alanında yaşadığı sosyal, ekonomik, politik, kültürel vb. sorunlara karşı gençliğin örgütsüz ve dağınık kesimlerinin bilinçlendirilerek, gençliğin örgütlü bir güç olabilme ihtiyacı sonucu ortaya çıkmıştır.

Biz GEB-Der olarak, proleter bilinçle gençliğin sorunlarına yaklaşıp, gençliği proleter kültürle geliştirme ve gençliğin sorunlarının çözümünün toplumsal ve sınıfsal sorunlarının çözümünden uzak olmadığı bilinciyle, gençlik hareketini daha ileriye taşıma iddiasındayız.

Sayman Eray Gergin: Yaşadığımız topraklarda yoğun bir gençlik kesimi bulunmakta ve bu gençliğin her gün her saat yaşam koşulları da zorlaşıyor. Kapitalizm gençliğe karşı tam bir yozlaştırma saldırısı içerisinde.

Biz geleceğiz ve kurulacak yeni toplum, gençliğin elleri üzerinde yükselecek. Bu bilinçle gençlik üzerindeki kuşatmaya karşı mücadele etmenin gerekliliği ve gençliğin örgütlenmesi ihtiyacı sonucu GEB-Der ortaya çıktı.

Y.E. Mücadele Birliği: Dernek tüm gençlik kesimini kapsayacak mı? Örneğin öğrenci gençlik içerisinde çalışma yapacak mı?

Başkan: Tabii ki. Genellikle işçi ve emekçi gençlik üzerinde çalışma yürüteceğiz. Bunun yanında öğrenci gençlik de önemli bir güç ve öğrenci gençliğin büyük bir kesimi emekçi çocuklarından oluşuyor. Öğrenci gençliği de mücadeleye katmak için çalışmalarımız olacak.

Başkan Yrd: Evet, GEB-Der tüm gençliği kapsayacak. Gerek çiraklık alanında ucuz emek gücü olarak istihdam edilen, küçük yaşta yoğun emek sömürsüne maruz bırakılan, eğitim olanakları elinden alınmış işçi ve emekçi gençliğin olsun ve gerekse özerk-demokratik eğitim mücadelesi veren öğrenci gençliğin mücadelesini kapsamakta ve çalışmalarını yürütmektedir.

Sayman: Dernek çalışmalarımız tüm gençliği kapsayacak. Biz gençliğin mücadele birliğini savunuyoruz. Bundan dolayı işçi-emekçi, öğrenci, işsiz vb. gençlik kesimi içerisinde çalışmalarımız olacak.

Y.E. Mücadele Birliği: Nasıl bir çalışma yapmayı düşünüyorsunuz? Özellikle bugünün koşullarında binlerce gencin işsiz olduğu, çalışanlarında açlık sınırında bir ücrete tabi tutuldukları yine binlerce işçi-emekçi gencin üniversiteye giremediği bir dönemdeyiz. Gençliğe giderken böyle zorlu bir görevle gideceksiniz. Bu konudaki düşüncelerinizi bizimle paylaşır mısınız?

Başkan: Gençliğin kurtuluşu sosyalizmle olacaktır. Biz de gençlik kesimini bilinçlendirerek sınıf mücadelesine katmak yönünde bir çalışma yürüteceğiz.

Başkan Yrd: Kapitalizm de kendinden önceki yıkılan

sistemler gibi toplum üzerinde korkunç bir abluka oluşturuyor. Bu abluka; kültürel, ekonomik, politik, milliyetçilik, ırkçılık gibi bir yığın alanı kapsamaktadır. Bu yoğun saldırıya karşı bizlere düşen; burjuvazinin bu korkunç kuşatmasını gençliğin politik, kültürel ve tüm yaşamından atmak, gençliğin geleceğini bütün bir toplumun geleceğiyle beraber düşünmek ve bu yönde örgütlemektir. Biz böylesine zor bir görevin bilincindeyiz ve bu bilinçle de zoru başaracağımıza inanıyoruz.

Sayman: Evet, sizin de söylediğiniz gibi, gençliğin karşılaştığı yaşamsal sorunlar, toplumun diğer kesimlerinde de olduğu gibi çok yoğun. Kapitalizm açlık, yıkım, ölüm, yoksulluk getiriyor işçi ve emekçi kitlelere. Bundan doğal olarak gençlik kesimi de etkileniyor. Sorunlarımızın kaynağı belli; kapitalizme karşı mücadele etmenin zorunluluğu her geçen gün kendini hissettiriyor. Yapacağımız çalışmaların ve vereceğimiz mücadelenin temelini proletaryanın sınıf bilinciyle hareket etmek oluşturuyor.

Y.E. Mücadele Birliği: Yeni şubeler açma hedefiniz var mı?

Başkan: Biz öncelikle İzmir’de şubeler açmayı, ayrıca başka illerde de şube açmayı düşünüyoruz.

Başkan Yrd: Evet var. Biz bütün gençliği kapsama amacındayız. Doğal olarak gelişimimiz nicelik ve nitelik olarak sürekli ileriyeye olacaktır. Bu nedenle başka şehirlerde de şubelerimiz açılacaktır.

Sayman: Mücadelemizin yükseltilmesi ile orantılı olarak yeni şubelerin örgütlenmesini de gerçekleştireceğiz.

Y.E. Mücadele Birliği: Son olarak söylemek istediğiniz bir şey ya da gençliğe bir mesajınız var mı?

Başkan: Emekçi, öğrenci, işsiz gençliğin yani ezilen tüm gençliğin kurtuluşu, ancak sosyalizmle mümkündür. Biz de gençliğin tüm kesimlerini sosyalizm mücadelesinde yerini belirlemeye ve GEB-Der saflarında mücadele etmeye çağırıyoruz.

Başkan Yrd: Çöken, çürüten, asalaklaşan, insanı tüketen ve öldüren kapitalizme karşı “gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan”, yepyeni bir dünyayı kurmak için mücadele ediyoruz.

Sayman: “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!” şiarıyla mücadelemizi yükselteceğiz. Bu bağlamda işçi-emekçi, öğrenci ve gençliğin diğer kesimlerini mücadelemize destek olmaya ve gençliği sosyalist saflarda, GEB-Der’de mücadele etmeye çağırıyoruz.

Y.E. Mücadele Birliği: Size mücadelenizde başarılar dileriz. Ayrıca bizimle bu röportajı gerçekleştirdiğiniz için teşekkür ederiz.

Başkan: Ben de size bu ilginizden dolayı teşekkür ederim ve yayın hayatınızda başarılar dilerim.

Başkan Yrd: Teşekkürler. Biz de yayın hayatınızda başarılar dileriz.

Sayman: Teşekkür ederiz. Bizler de sosyalizm mücadelesi yolunda sizlere başarılar dileriz.

Mücadele Birliği / İZMİR

“BU KAPİTALİST DÜZENİ KOLEKTİF ÇALIŞMAYLA YIKACAĞIZ”

Ben iki ay öncesine kadar Kurtköy’de cam fabrikasında çalışan bir işçiydim. Fabrika’da çalışan işçi sayısı 700’dü. Ben, boyahanede çalışan otuz kişinin içinde yer alıyordum.

Bu fabrikada çok kötü koşullarda çalışıyorduk. Çalışma içinde olan, emeğin ve mücadelenin ne olduğunu bilen, ama yine de sömürülen ben. Oysa ki, işçiler bunun farkına varsalardı, belki de benim hala bir işim olacaktı.

Saat 07.00’de işbaşı yapıyorduk. Kesinlikle bir dakika geç gelmesini kabul etmiyorlardı. Buraya kadar iyi, çalışma başlıyor. Etrafında insan denen kimseler yokmuş gibi çalışıyorduk. Bizi makine gibi kullanıyorlardı. Öğle yemeğimiz saat 11.30 olmasına rağmen, bizi her zaman yarım saat geç çıkartıyorlardı. Yemekten döndüğümüzde çalışma saatimiz gelmediği halde bizlere işbaşı yaptırılırdı. Bizler de koyun gibi onların koydukları kurallara uymak zorundaydık. Çünkü herkes işinden olmamak için var gücüyle çalışıyordu. Fabrika sisteminde çay, dinlenme vs var görünüyor, oysa uygulanmıyordu.

Sekiz saatlik bir çalışmada bize ayrılan dinlenme zamanı, toplam yarım saattir. Buna da alışmıştık. Her gün yeni bir şeylerle geliyorlardı. Yarım saat mesai deniyor, ama mesai olarak verilmiyordu. Sadece sermayenin karını yükseltiyorduk; bizleri gayet güzel kullanıyorlardı. Bunun farkındaydım, ama arkadaşlarım fark etmemişlerdi ya da öyle düşünmek istiyorlardı. Benim fark etmem bir şeyleri değiştirmiyordu; çünkü sadece sesi çıkan bendim. Her şeyi göze almıştım, kovulmaksa kovulmak dedim. Ustabaşına gereken cevapları veriyordum. Bu da onları rahatsız ediyordu. Öbür arkadaşları uyandırmamdan korkuyorlardı. Arkadaşlar bunun farkındaydı, fakat benim yanımda yer almıyorlardı. Çünkü işlerinden ve de ekmeklerinden olacaklarını düşünüyorlardı. Oysa ki onlara verilen küçük bir zaman dilimini de geri alıyorlardı. Bir kişinin hastalanması iki günlük yevmiyesini kaybetmesine neden oluyordu. Buna da razı geliyorlardı, sadece bir işleri olsun diye. Onlara kızmıyordum, çünkü sistem onları eline almıştı...

Sekiz saat çalışmanın ardından bir sekiz saat daha çalıştırıyorlardı bizi. Yani toplam 16 saat çalışıyorduk. Yorgunluk, bitkinlik, moralsizlik olmasına rağmen, 16 saatin ücreti sadece 8 saat çalışma karşılığıydı. Üstüne üstlük, bizi sigortasız çalıştırıyorlardı. Artık bu haksızlıklara dayanamıyordum. Sömürüldükçe sömürülüyorduk. Elimden gelen bütün eylemleri yaptım. Tepkimi gösterdim. Oturdum, işbaşı yapmadım, arkadaşlara da “sizler de gitmeyin” dedim. Buna rağmen yine de bana, bunu neden yapıyorsun, diye sorma cüretini göstermedi yetkililer. Çünkü ben konuşacak olursam, arkadaşların da ayaklanmasından korktular. Bir gün ustabaşı yanıma geldi, benimle konuşmak istedi. Gittim, konuşmaya başladı. Bana, bunları neden yaptığımı sordu. Ben de, neler yapıyorum ki, diye ustabaşına sordum. “Amacın ne” dedi bana. “Seni birileri mi gönderdi, sen hangi örgüte bağlısın” dedi. Benim verdiğim cevap, “insanlar yaşamının adı örgütse, örgütlüyüm” diye bağırardım. Buna karşılık beni işten atmakla tehdit etti, ama bunu yapamazdı. Çünkü gerekçesi yoktu. Kovulmam onların işine gelmezdi, çünkü işi iyi bilen elemanlardan biriydim.

Bu kapitalizm ve sömürü oldukça, bizler daha da bu kötü koşullarda çalışmaya devam edeceğiz. Ancak bu böyle gitmeyecek, sömürü böyle devam edemez. Çünkü her geçen gün insanlar bu sömürünün farkında. Gelecek güzel günler için bu kapitalist düzeni kolektif çalışmayla yıkacağız. Bu da ancak ve ancak mücadeleyle olur.

Y.E.Mücadele Birliği Okuru/
Küçükyalı

“İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİNİ BÜYÜTMELİYİZ”

Merhaba arkadaşlar.

Ben uzun zamandan beri Mücadele Birliği okuyucusuyum.

Çok yorucu ve fazla çalışan bir tekstil işçisiyim. Mücadele Birliği'nin içeriği, teorik olarak çok doğru. Devrimci tutumları, uzlaşmazlığın temel alınması, işçi sınıfının devrimci ideolojisi marksizmi bizlerin anlayacağı basit ve bilimsel tarzda anlatmaları, yorumlama tarzları çok hoşuma gidiyor. Bizlere çok daha güzel yaşanabilir bir dünya olduğunu öğretiyor.

1831'de çalışma koşulları ve ücretler için ayaklanan işçiler kazandı. Ama o şehrin valisine kanıp, bütün kazanımlarını geri verdiler. İşçiler örgütlü değillerdi ve ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Ne zaman bizim bir öğretmenimiz olacak diye yakınıyorlardı. Marksizm o dönem 1840'larda ortaya çıkıyor. İşçi sınıfının kurtuluş mücadelesinin teorisini toplumda devrimci değişimi işçi sınıfına önderlik ederek öğretiyorlar. Şu an bize yol gösterecek öğretmenler çok. Bizlerin özgür yaşamı eşit ve adaletli bir gelir dağılımının olacağı sosyalizmin kurulacağını öğreten devrimci öğretmenlerimize, özellikle cezaevlerindeki, sahip çıkıp, örgütlü işçiler olarak gereken değeri vermeliyiz. İşçilerin mücadele birliğini büyütmeliyiz. İlk zamanlarda korkarak, ürkererek okuyordum. Leninistlerle tanışıp bilinçlendikçe türkleliği, korkaklığı üzerimden attım. Sosyalizmin doğruluğuna sonsuz inancım gelişti, pekişti; bunun da reformlar yoluyla değil de devrim yoluyla olacağına.

Dergiye ilk defa yazı yazıyorum, bir seneden beri dergi okur olmama rağmen. İşçi arkadaşlarla konuşuyoruz. Pek yeterli olmuyor. Eksiklerimizi düzenli bir eğitim çalışması yaparak, savunduğumuz doğruları çok iyi bilip diğer işçi arkadaşlarımıza ve çevremize anlatabilmek, sürekliliği sağlamak, mücadele birliğini bü-

yütmek gerekiyor; mahallemizde, işyerlerimizde eğitim grupları kurarak, örgütlenerek çoğalabiliriz. Bütün dergi okurları, işçiler, sizlerin de bir öneriniz, işyerlerinde bir çalışmanız varsa Mücadele Birliği dergisine yazmalısınız. Hem sizlerin gelişimini ilerletir, hem de biz okuyucuları bilgilendirir.

Mücadele Birliği'nin çalışanlarının da çok büyük fedakar ve zorluklarla çalıştıklarını tahmin ediyoruz. Bu küçük yazıya bile çok emek harcanıyor.

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

Küçükçekmece'den Tekstil İşçisi

“HALKI AÇLIĞA İTENLER HESAP VERECEKLER”

Adana'nın Seyhan ilçesinde, 1999-2000 yılında belediye tarafından yapıлып halka işyeri olarak satılan yerler, bugün yine aynı belediye tarafından yıkılmıştır. 11 Ağustos günü yıkımı gerçekleştirmek için gelen belediye ekipleri, halkın yoğun tepkisiyle karşılaşınca polisle birlikte gelmiştir. Yine de halkın öfkesinden nasibini almıştır. Aynı gün yıkımın yapıldığı yere akşam 21.00 sıralarında “Halkı Açlığa İtenler Hesap Verecekler, Mücadele Birliği” imzalı bir pankart asılmıştır. Pankartı gören insanlar, alkışlarıyla pankart eylemini desteklemişlerdir. Bu sömürü düzeni sürdükçe, insanları hergün daha çok açlığa yoksulluğa mahkum edenlerin saltanatı yıkılmadıkça, eylemlerimiz sürecektir. Zafere Kadar Daima Devrim şiarını taşıyacağız.

DEVİRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ!

Adana Mücadele Birliği

“Bu Sömürü Devam Etmez”

Merhaba yoldaşlar

Ben 26 yaşında işsiz bayan proleterlerden biriyim. Aslında da dört ay öncesine kadar bir işim vardı. Özel bir şirkette çalışıyordum. Orada satış destek görevliydim. Yani market zincirleri (Gima, Migros, Tansaş) gibi alışveriş merkezlerine gidip, firmaya ait olan ürünlerin tanıtımını yapmaya, satışını hızlandırmaya çalışıyordum. Her gün altı markete gitme zorunluluğum vardı. Verdikleri saatlerde günlük olarak orada, rut'a (yer) bulunmam gerekiyordu. Bu saatlerin yetersiz olduğu firma tarafından bilinmesine rağmen, bunu zorunlu yapmamız gerektiğini söylüyorlardı. Bu kurallara uymadığımız taktirde işten atılmayla karşılaşılırdık. Bana verilen bu saatler yetersiz kaldığından, yemek saatimde bile onların karına kar katıyordum. İşsiz kalacağımdan dolayı bunu kabullenmişim. Aynı firmadaki arkadaşlar da benden farksızdı. Gün geçtikçe bu sistemde yaşam daha da zorlaşıyordu.

Haftada bir zorunlu toplantılar oluyordu. Firmaya bağlı satış destek elemanı olarak 10 arkadaşlık. Bu toplantılarda yetkililer, yani bölge sorumluları sadece konuşur, bize söz hakkı vermezlerdi. Bizden çok şeyler isteniyordu, fakat bize verilen hiçbir şey yoktu. Biz onların gözünde birer makinaydık. Orada çalışan çoğunluk bunun farkındaydı, ama kimse o kuru ekmeğinden olmak istemiyordu. Sömürüldüğümüzü sadece kendi aramızda paylaşırdık. Toplantılarda sadece patronların kendi istekleri vardı. Bir gün toplantıda farklı bir konuşma gündeme geldi. Toplantıdayken bölge sorumlusu, arkadaşlarımızdan birinin rutuna gittiğini, fakat onu orada bulamadığını söyledi. O kişinin adını vermeden, işten atıldığını ve ona söz hakkı vermediğini söyledi. Daha sonra öğrendik ki, o arkadaşımız, annesi

bir rahatsızlık geçirdiği için 15 dakika marketine geç gitmiş. Bundan dolayı işten çıkarıldığını öğrendik.

Bu olay hepimizi çok üzmüştü. Ve artık yapılması gereken bir şey vardı. O da mücadele etmekti. Yine toplantıdaydık hep aynı şey, yani ciro konuşuluyordu. Artık dayanamadım, konuşmak istedim. Oradaki bölge sorumlularına mahcup olmamak için benim konuşmama izin verildi. Artık konuşma sırası bendeydi. Orada bulunan bütün arkadaşlarımızın o çektiği sorunlar sanki benim omuzlarımdaydı. Hepsinin gözlerinde ışıltıyı gördüm. Sanki, 'hadi söyle, bütün çektiğimiz acıyı söyle' der gibiydiler. Yetkililere her gün karşılaştığımız zorluklardan bahsettim. Onlara açık ve net olarak pastayı bizim yaptığımızı, yani üretenin biz olduğumuzu, fakat bunu yiyenlerin kendileri olduğunu ifade ettim. Üreten biz olmamıza rağmen, pastanın küçük bir diliminin dahi verilmediğini belirttim. Bu sözüme karşılık, kendisinin zamanının olmadığını söyleyerek geçiştirdi. Kendisi bana bundan memnun değilsen işten ayrılabilirsin dedi; amacı, orada bulunan arkadaşların gözünü korkutmaktı. Zaten sadece parayı düşünen bu kapitalistten başka ne beklenebilirdi. Ben de bu koşullarda çalışamayacağımı söyleyip, ertesi gün yazılı bir dilekçe vererek işten ayrıldım.

Daha sonra arkadaşlarımızın çoğunun ayrıldığını duydum. Artık konuşma sırası bizde, artık ocaklarımız yanmalı, bacalarımız tütmeli, tenceremiz kaynamalı. Böyle gelmiş böyle gitmez. Bu sömürü devam etmez. Ben bir proleter olarak bunları Mücadele Birliği okurlarıyla paylaşmak istedim. Ve sözümü Lenin'in bir sözüyle bitirmek istiyordum:

“İşçi kadınların özgürlüğe kavuşmaları, bizzat kendi davaları olmalıdır”

Maltepe'den Bir Y.E.Mücadele Birliği Okuru

ANTEP'TE YOĞUN BİR HAFTA

Geçtiğimiz hafta Antep'teki çalışmalar açısından oldukça yoğun bir haftaydı.

29 Ağustos Pazar günü, yaptığımız etkinliğe yaklaşık 80 kişi katıldı. Etkinliğe, Che şiirlerinden oluşan bir şiir dinletisiyle başladık. Dinletiden sonra Latin ezgilerinden oluşan bir müzik dinletisi oldu. Ayrıca misafir bir grup katılarak, Kürtçe parçalarla etkinliğimize zenginlik kattı. Bir ara verildikten sonra "Halkların Kurtuluşu Ve Emekçilerin Özgürleşmesi" konulu söyleşiyle devam ettik. Sanat merkezimize gelenler etkinliğimizden çok memnun ayrıldılar ve çalışmalarımızı dikkatle takip ettiklerini söylediler. Katılımcılar ayrıca sanat merkezimize her türlü desteği vereceklerini de söylediler.

Etkinlikten çıkışta, katılan herkese kimlik sorma bahanesiyle tehditte bulunmuşlardır. Kimi arkadaşlarımızı apartmanlara sıkıştırıp dövmüşler, kimilerini üniversitenizden, okulunuzdan ederiz şeklinde korkutmuşlar. Adres ve telefon sorma hakları olmadıkları halde küfürlerle ve tehditlerle zorla bilgi almışlardır. Vermek istemeyenler olduğunda, silahlarını göstermişlerdir. Telefonlarını aldıkları gençlerin evlerini arayıp, ailelerine Ayışığı'na göndermelerini konusunda baskı yapmışlardır. Etkinliklerimizden çıkanların rahatsız edildiklerini fark ettikten sonra, çalışanlarımızın polis keyfi tutumunu engellemişlerdir.

Yoğun baskı ve engellemelerin ardından Ayışığı Sanat Merkezi olarak G.Antep Sav-

cılığı'na, Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi polisleri hakkında suç duyurusunda bulunduk. Ardından Antep İHD'de, 2 Eylül Perşembe günü saat 13.00'de Ayışığı'na yapılan baskılarla ilgili bir basın açıklaması yaptık. Basın açıklamasında "Antep Ayışığı'na yapılan baskıların ilk olmadığı İzmir ve İstanbul'daki şubelerimizde de bu tür baskı ve saldırıların gerçekleştiği" belirtildi. Ayışığı Sanat Merkezi'nin işçi ve emekçilerin kültürünü ve sanatını üretmeye ve geliştirmeye çalışan bir kurum olduğu söylendi. Etkinlik sonrası yaşanan baskı ve saldırılar anlatıldı. Ve başta Antep halkından olmak üzere demokratik kitle örgütleri ve basın mensuplarından da konuya duyarlı olmaları istendi.

Yaklaşık 15 basın mensubunun katıldığı basın açıklamasına ilgi yoğundu. 5 yerel gazetede ve 3 yerel kanalda yapılan basın açıklaması haberi verildi.

Antep'te 1 Eylül Yürüyüşü

1 Eylül Dünya Barış Günü'nde, Antep'te yapılan yürüyüşe sadece gözlemci olarak katıldık. Çünkü öncesinde yapılan toplantılarda, yapılacak eylem ve etkinliklerin içeriği konusunda anlayamamıştık. Bizler, barışın sosyalizmden geçtiğini düşünüyoruz. Bize göre barış dolu bir dünya ancak sınıfsız, sömürsüz bir ortamda sağlanabilir. Bu ortamı yani sosyalizmi sağlamak için ise "Barış İçin Devrim, Devrim İçin Savaş" şiarıyla mücadeleyi sürdürmemiz gerekir. Antep'te 1 Eylül'ü dü-

29 Ağustos Küba'yla Dayanışma Etkinliği

zenleyenler, bu zeminde düşünmediklerinden, barıştan çift tarafı ateşkesi anladıklarından ve Antep'te yapılacak miting kararından son anda vazgeçtiklerinden bizler, bu yürüyüşe sadece gözlemci olarak katıldık.

3 Eylül Anmaları ve Basın Açıklaması

3 Eylül Cuma günü 10.30'da Cengiz Topel Caddesi'nde Hakkı Karer'i ölüm-süzleştirdiği yerde anmak için yapılan yürüyüş ve karanfil bırakma eylemine katıldık. 60 kişinin katıldığı yürüyüşte "Şehit Nâ Mırın" sloganı atıldı. Ardından aynı gün Karagöz Caddesi'nde Antep eski DEHAP İl Başkanı Mehmet Sincar için yapılan anmaya katıldık. Karagöz Caddesi'ne çelenk bırakılmasının ardından eylem, DEHAP İl Başkanı'nın konuşmasıyla son buldu.

Yine Cuma günü DEHAP'lı gençlere yapılan ev baskını ve gözaltılarla ilgili İHD'de yapılan basın açıklamasına destek

29 Ağustos Küba'yla Dayanışma Etkinliği

3 Eylül Karanfil Bırakma Eylemi

amacıyla katıldık.

4 Eylül Cumartesi Günü

4 Eylül Cumartesi günü, "1 Eylül Dünya Barış Günü" ile ilgili bir panel düzenlendi. Antep Devlet Tiyatro'sunda saat 14.00'de başlayan panele katılım oldukça azdı. Yapılan panele bizler de Ayışığı Sanat Merkezi olarak şiir grubumuzla programa katıldık. Katılımcılar, şiir grubumuzun etkinliğini beğeniyle karşıladılar.

5 Eylül Pazar Günü

5 Eylül Pazar günü daha önceden aldığımız karar doğrultusunda (Antep'te 1 Eylül Dünya Barış Günü'ne ilişkin -tüm çabalarımıza rağmen- miting yapılmaması nedeniyle) sabah Adana'ya yola çıktık. Saat 14.30'da Adana'daki yoldaşlarımızla birlikte Mücadele Birliği pankartıyla eylem alanına yürüdük. Yaklaşık 2 bin kişinin katıldığı Adana mitinginde bizlerde "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her şey Emeğin Olacak", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz", "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar", "Disa Disa Serhildan Bîjî Azadiya Kürdistan", "Ji Bo Azadi Aşti Şêr, Şêr, Şêr", "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek", "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği", "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam",

2 Eylül YHD Basın Açıklaması

"Denizlerin Yolunda Leninist Saflara", "Barış İçin Devrim, Devrim İçin Savaş", "Bütün İktidar Emeğin Olacak", "An Şores An Mırın", "Ya Devrim Ya Ölüm" sloganlarını gür bir şekilde haykırdık. Adana'daki miting alanında her fırsatta attığımız sloganlarımızla mitingdeki kitlenin ilgisini çektik. Özellikle Kürtçe sloganlarımız Kürt halkının desteğini ve coşkusunu kazandı.

Miting alanından yine geldiğimiz gibi düzenli kortejimiz ve sloganlarımızla ayrıldık. Bu da mitingdeki işçi ve emekçilerin olduğu kadar Adana polisinin de ilgisini çekti.

Adana'daki yoldaşlarımız biz Antep'ten gelenleri arabamıza götürürken Adana sokaklarında devrimci coşkuyla çeşitli marşlar ve türküler söyledik.

Adana'daki mitingün Dünya Barış Günü dışında bizim için farklı anlamlar da taşıyordu. Uzun bir aradan sonra ilk kez Leninistler Adana'da Mücadele Birliği pankartıyla bir eyleme katılmamızın coşkusunu yaşadık.

İşte böylesine yoğun geçen bir haftanın ardından dönüp arkamıza baktığımızda yaşanan tüm baskı ve engellemelere rağmen kısa bir sürede çok işler başardığımızı gördük. Bu başarılar ise bizleri gururlandırıyor. Çok yoğun emek harcayarak elde ettiğimiz bu başarıların tüm yoldaşlarımıza örnek olmasını istiyoruz.

ZAFERE KADAR DAIMA...

Antep Ayışığı Sanat Merkezi ve Antep'ten Leninistler

5 Eylül Adana Mitingi

15. MÜCADELE YILINDA LENİNİSTLERDEN EYLEMLER

14. mücadele yılını geride bırakan Leninist Parti, 15. savaş yılına büyük bir güç ve enerji ile girdi. Biz Leninistler, proletaryanın devrimci sınıf partisi olan TKEP/Leninist'in devrimin öncüsü olduğunu tüm işçilere, emekçilere ve yoksul halka gösterebilmek için yoksul halkın ve Kürt halkının yoğun olarak oturduğu ve yıllardır Leninist Parti'yi tanıyan ve coşkuyla kucaklayan Bayramtepe ve İkitelli'nin Hazine bölgesinde "15. Yılında Leninist Saflara, Öncü İşçiler Partiyeye-Devrime, Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist" imzalı yazılamalar ve orak-çekiçli bayrağımızın amblemini bir çok yere yaptık.

Ayrıca Agit yoldaşın ölüm yıldönümünde "Yaşar Bulut Ölümsüzdür TKEP/L" imzalı pankart, İkitelli Köprüsü'ne asılmıştır.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi TKEP/Leninist, 15. savaş yılında. 15 yıl önce 1 Eylül'de kuruluşunu ilan eden ve tutunma çizgisi izleyen parti, 1992'de yapmış olduğu kongrede, partinin artık yükselme döneminde olduğunu belirtmiş ve öyle de olmuştur. Partinin yükselmesi, son dönemde gözle görülür bir hale gelmiştir. Diğer siyasi çevrelerin etkilenmesi ve partinin koymuş olduğu politikaların sürece tarafından doğrulanması, yükselme çizgisini net olarak göstermektedir.

Partinin 15. savaş yılına girmesini kamuoyuna duyurmak için, İstanbul genelinde çeşitli eylemler yapılmıştır. Bunlardan bazıları Şirinevler'de yapılmıştır. Şirinevler'in çeşitli yerlerine "TKEP/Leninist 15. Savaş Yılında" yazılı pullamalar yapılmış ve başka bir gün sabah 07.00 dolaylarında "TKEP/Leninist 15. Savaş Yılında" yazılı pankart asılmıştır. Pankart 15 dakika asılı kaldıktan sonra indirilmiştir.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi TKEP/Leninist, 15. savaş yılında. 14 yılına çok şeyler sığdıran partimiz, mücadelesindeki kararlılıkla, devrimin öncüsü olduğunu defalarca gösterdi. Bu yolda yürürken de, emperyalizmin ve işbirlikçi teknelci sermayenin hedef tahtasına oturtulmaktan kurtulamadı. Operasyonlara, işkencelere, tutuklamalara maruz kaldı. Büyük bedeller ödedi. Ama bedel ödemesini bildiği gibi, bedel ödetmesini de bildi.

Şimdi ise, mücadele dolu 14 yılı geride bırakan partimiz TKEP/Leninist, 15. yılına daha da güçlü bir şekilde giriyor.

Yaptığımız eylemlerle de kuruluş yıldönümünde partimizi selamlamak için;

"TKEP/Leninist 15. Savaş Yılında" yazılı pullamalarımızı E-5 Yolu üzerinde, 1 Mayıs Mahallası'nda, Sarıgazi'de, Gülsuyu'nda, Maltepe'de yaygın bir şekilde yapıştırdık. Sarıgazi'de yazılamalar yaptık.

Sarıgazi'de gerçekleştirdiğimiz yazılama esnasında jandarmanın olay yerini yoğun bir şekilde ablukaya aldığı ve bir çok kişiyi kimlik kontrolünden geçirdiği görüldü. Bütün bunlara rağmen, bizler amacımızı gerçekleştirerek partimizin 15. kuruluş yıldönümünün işçi ve emekçi sınıflara duyurduk.

DENİZLERİN YOLUNDA PARTİYLE, DEVRİME!

YAŞASIN PARTİMİZ TKEP/Leninist!

İstanbul'dan Leninistler

NOT: Elimize e-posta yoluyla ulaşan bu haberleri yayınlıyoruz

Merhaba Mücadele Birliği Okurları,

1975 doğumlu bir işçiyim. 4 yaşında iken

İstanbul'a geldim. 10 yaşına kadar ailemin yanında yaşamımı sürdürdüm. 11 yaşında bir şeyleri fark edip, hayatı tanımaya başladım. Ortaokul 1. sınıfta, ailemden aldığım harçlıkların beni üzdüğünün farkına vardım. Bundan dolayı karar verdim, yaz tatillerinde çalışıp kendi okul ihtiyaçlarımı kendim kazanmak istedim. 11 yaşında paranın ne kadar zor kazanıldığını öğrendim. Aslında ailemin durumu benim çalışmamı gerektirmiyordu. Yeterince varlıklıydılar, ama ben kendi ekonomik özgürlüğümü kazanmak istedim. Ve iş hayatına atıldım. Ailem bu düşünceme karşı çıktı. Ama ben aileme karşı direndim. Ta ki aileme kendimi kabul ettirene kadar. Bu zaman zarfında birçok zorlukla karşılaştım. İtildim, kakıldım ama asla ve asla pes etmedim. Zorluklar bana direnmeyi öğretti.

Bu çalışmalar içerisinde iki yaşam arasında kaldım. Bir tarafta ailemin rahat yaşayışı ve diğer tarafta yoksul insanları gördüm. İşte o an ailemin düşüncelerinden çok uzak olduğumun farkına

**"Gerçek Dostlarımla Yanında Yer Alarak
Mücadelemin Sonuna Kadar Aktif Olarak Vereceğim"**

vardım. Derken ortaokulu bitirdim. Lise dönemi başladı. Bu arada benim arayışlarım devam etti. Ailemin benim çalışmama itirazları devam ediyordu. Onları kırmadan, evden ayrılmaya karar verdiğimi söyledim. Her zamanki gibi karşı çıktılar. Ama ben kararlıydım ve evden ayrıldım. İşte o an mücadelenin ne olduğunu bire bir yaşayarak öğrendim.

İlk ciddi işimde, kapitalist düzenin, insanlar üzerindeki etkisinin ne kadar büyük olduğunu gördüm. Bu sistemin içerisinde yaşayan biri olarak bu sisteme duyarsız kalamazdım. Ve bunun da mücadeleyle verileceğini biliyordum. Bu zaman zarfında Mücadele Birliği'yle tanıştım. Onların yanında yer aldım. En doğru kararı böylece vermiş oldum. Bu kararı verdiğime mutluyum. Gerçek dostlarımla yanıtında yer alarak mücadelemi sonuna kadar aktif olarak vereceğim.

Sevgili Mücadele Birliği okurları bu yaşadığım süreci sizlerle paylaşmak istedim. Zaten her şey paylaşmakla gelecek!..

Küçükyağ'dan Mücadele Birliği Okuru

“SANAT DİRENEEN İNSANLARIN GÜÇ KAYNAĞI OLMUŞTUR”

Aysun Bozdoğan Anması

Bahara Merhaba Etkinliği

Marx ve Marksizm Söyleşişi

Müzik Dinletisi

Fikrik

Y.E. Mücadele Birliği: Ayışığı Sanat Merkezi'nin çalışmalarını yakından takip ediyoruz. Yeni faaliyet dönemine girildiği bugün sizlerle okurlarımızı buluşturmak için bir röportaj yapmak istedik. Öncelikle bu röportajı kabul ettiğiniz için size teşekkür ediyoruz.

Ayışığı Sanat Merkezi: Saygılarınızı bize açtığınız için asıl biz teşekkür ederiz. Yeni faaliyet döneminin başladığı bugünlerde okurlarınızla buluşmaktan sevinç duyuyoruz.

16 yıllık bir birikimden aldığımız güçle yürütüyoruz. Boğaziçi Ekin Sanat Derneği'nden (BESD) Genç Ekin'e, Genç Ekin'den GESAM'a, oradan Ayışığı Sanat Merkezi'ne dönüştürerek yaptığımız ekin-sanat yürüyüşümüz birçok saldırıya, engellemeye maruz kalmış olsa da kesintisiz bir şekilde sürdürülmüştür.

Toplumcu-gerçekçi sanat anlayışından hareket eden bizler, bu alanda yaptığımız üretimlerimizi asıl sahipleri olan işçi-emekçi halklara ulaştırabilmek sevdisıyla hareket ediyoruz. “Sanat sanat içindir” diyenlere inat sanat toplum içindir diyerek, tarafımızı işçi sınıfından ve onun sosyalizm düşünden yana yaptık. Bu düşünce daha da yakınlaştıracak tiyatrolar yapmak, şiirler yazmak, türküler söylemek, işçi ve emekçi halklara karşı olan sorumluluğumuz gereğidir. Üzerimize aldığımız bu ağır görevi yerine getirebilmek için birbirimize ihtiyacımız var.

Burjuvazi sanatı insanı yozlaştırmak için kullanıyor, bizler de işçi sınıfının sanatını yaratarak burjuva cepheden gelen yozlaştırıcı etkileri kırabilir insanın kendine ve topluma yabancılaşmasını önleyebiliriz.

Biz biliyoruz ki, sanat insan zihninin gelişmesi, ilerlemesi doğrultusunda gelişerek, ilerleyerek insana tarih boyunca yoldaşlık etmiştir.

Y.E. Mücadele Birliği: Nasıl bir yoldaşlıktır sanat?

Ayışığı Sanat Merkezi: Sanat dünyayı anlamanın ve değiştirmenin araçlarından biridir. Sanat her zaman direnen insanların güç kaynağı olmuştur. Ölüm Orucu eyleminde, kavganın zorlu dönemlerinde, karar anlarında duygularımızı güçlü kılan ya bir şiir ya bir öykü, ya da bir müzik olmuştur çoğu zaman.

Görevimiz dünyayı değiştirmekse, sanatın bu anlamda görevi, büyülemek yerine aydınlatmak, eyleme itmek olmalıdır. Bu demek değildir ki yaratıcılık bir kenara bırakılsın. Büyütmü kaybetmeden üretimlerde bulunmak gerekir. Bu yapılamazsa sanat sanat olmaktan çıkar. Herhangi bir düz metne dönmekten kurtulamaz.

Sanat yalnızca görünürdeki gerçekliği temsil etmekle kalmaz. Bir sanat yapıtı gerçekliğin bir benzerliği olsun diye düşünülmemiştir. Sanat insanın iç dünyasını, yaşantısını, kişiliğini, çevresindeki dünyaya olan tavrını yansıtır. İnsanın yaratıcı güçlerinin etkin bir anlatımı olarak sanat, önünde sonunda gerçeklikten çıkarsanır, ama belli bir ölçüde gerçeklikten bağımsızdır.

Y.E. Mücadele Birliği: Günümüzde, dünyanın soluğunu kesen bir savaşın ortasında sanatın rolü nedir? İnsanların atom bombalarının, roketlerin, füzelerin diline alıştığı bir dünyada sanat o alabildiğine duyarlı diliyle ne yapabilir?

Ayışığı Sanat Merkezi: Sanat alabildiğine duyarlı diliyle insanların yüreğine seslenerek, onları harekete geçirebilir. Atom bombalarının, roketlerin ve füzelerin karşısına insanları çıkarabilir ve çıkarmalıdır da. Üçüncü Dünya Savaşının tek yanlı bir şekilde başlatıldığı bugün, sanat kendi cephesinden insanlık adına saldırıda bulunabilir. Asıl bugün sanata daha fazla ihtiyaç vardır.

Y.E. Mücadele Birliği: Atölye çalışmalarınızı 24 Ekim'de başlatacağımızı ilan ettiniz. Hangi alanlarda çalışmalar olduğunuzu açıklar mısınız?

Ayışığı Sanat Merkezi: Çok yoğun bir programla yeni döneme giriyoruz. Bunları sayacak olursak, Gitar, Bağlama, Kaval, Mey, Tiyatro, Latin Dansları, Modern Dans, Halk Dansları, Satranç, Felsefe, Estetik, Karikatür, Heykel, Fotoğrafçılık ve Sinema. Bu alanlarda çalışma yapmak isteyen, önce öğrenip sonra ortak üretime yönelmek isteyen tüm dostlarımızı bekliyoruz.

Kayıt dönemi başlamıştır.

Y.E. Mücadele Birliği: “Yüzyılımızın Komünü Küba” başlığı altında Küba Dostluk Gecesi çalışmalarınız var, bu konuda da okurlarımıza bilgi verebilir misiniz?

Ayışığı Sanat Merkezi: Elbette. Küba halkı ve Küba'da ki sosyalizm bugün dünya insanlığının umudu durumunda. ABD emperyalizmi bu umudu kırmak için Küba'ya yönelik saldırılarını iyice yoğunlaştırdı. Irak'tan sonra sıranın Küba'da olduğunu ilan etmekten hiç çekinmedi. Biz de emperyalizme diyoruz ki, biz Küba halkının yanındayız ve daima yanında olacağız. Bugün bunun adı dostluk gecesi, yarın ne gerekirse o olacaktır.

Y.E. Mücadele Birliği: Biz de Küba halkının ve sosyalizmin yanında olduğumuzu bir kez daha bu vesileyle açıklıyor ve röportaj için teşekkür ediyoruz.

Ayışığı Sanat Merkezi: Biz teşekkür ederiz.

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

BARIŞ İÇİN DEVRİM, DEVRİM İÇİN SAVAŞ

1 Eylül Dünya Barış Günü vesilesiyle, 5 Eylül'de Kazlıçeşme Meydanı'nda gerçekleştirilen "Barış Şölenu" Ji Bo Aşiti Şores, Ji Bo Şores Şer, " (Barış İçin Devrim, Devrim İçin Savaş) pankartı ve kızıl bayraklarıyla katıldı. Yaklaşık 10 bin kişinin katıldığı mitingde, Mücadele Birliği Platformu'nun yeşil kırmızı, sarı (kesk ü sor ü zer) renklerle yazılmış olan pankartı dik kat çekti. DETAK'lıların (Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri) giydiği "Ölüm Orucu Sürüyor", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganlarının olduğu önlükler de dikkat çekiydi. Mücadele Birliği Platformu tarafından atılan sloganlar, zaman zaman kitleden yankısı buluyordu. Özellikle "İmralı Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganına katılım oluyordu.

Mitingin genel havası coşkuluydu. Kürsüden yapılan telkinler, kitlenin coşkusunu düşürmedi. 15 yıl boyunca süren savaşta ölen askerler için de üzüldüğü yönünde yapılan konuşma ise yuhalandı. Halkın coşkusunun zirveye çıktığı an ise, Kürt gençlerin kule yaparak Abdullah Öcalan'ın posterini açtıkları an oldu. Yine Öcalan'ın resmi ve Halk Savunma Güçleri'nin bayrağı ile kitlenin arasında omuzlar üzerinde taşınan gençler halkı coşturdular. Bu dakikalarda hiç kimse kürsüyü dinlemedi ve alkışlarla slogan atıldılar, tili çektiler.

Mitingde TKEP/L bayraklarının açıldığı ve "15. Yılında Leninist Saflara", "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist" sloganlarının atıldığı, aynı içerikli kuşlamaların yapıldığı an da coşkunun yükseldiği bir an oldu. Ellerindeki uzun sopalarla gökyüzünde proletaryanın devrimci sınıf partisinin kızıl bayrağını dalgalandıran ve sloganlar atan yüzleri kapalı militanlar, eylem alanındakilerin coşkusunu arttırdı.

Mücadele Birliği Platformu saflarından, miting boyunca sıklıkla "Jibo Azadi Aşiti Şer Şer Şer" (Özgürlük ve Barış için Savaş) sloganını öne çıkardı. Bunun yanı sıra "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Yaşasın Kürt Türk Halklarının Mücadele Birliği", "Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm", "Ölüm Orucu Sürüyor Kadar", "Remzi Aydın Yalnız Değildir", "Zindanlar Özgürlük", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey" sloganları atıldı.

Mücadele Birliği Platformu tarafından alanda ABD bayrağı yakıldı ve bu sırada "Kahrolsun ABD Emperyalizmi" "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Savra Savra Hatta Nasr" sloganları atıldı.

Mücadele Birliği tarafından çıkarılan üzerinde "Remzi Aydın 400'lü Günlerinde", "Ölüm Orucu Sürüyor" yazılı kuşlar insan kuşları yerden alarak dikkatle okudu. Miting boyunca polis helikopterleri, her defasında ıslık ve yuhalamayla protestoların yoğun olarak katıldıkları mitingde, bazı dergi çevreleri ve da destek verdiler. Çeşitli müzik gruplarının türküler söylemesi ve öbek öbek halaylar çekilmesinden sonra miting sona erdi.

Mitingde Kürt halkının ne kadar savaşçı bir ruh haline sahip olduğu bir kez daha görüldü. Özellikle DEHAP'lı gençlerin militanlıkları dikkat çekti. Gerçek bir barışın ancak devrimci bir savaşla mümkün olacağına dair onlarla yapılan sohbetler de, mitingin en dolu anlarını oluşturuyordu.

Aydın alanda kitle ve

Ölüm Orucu'nun bolca atıldı. Bir çok üzerinde uç yapar edildi. DEHAP' platformlar

"Kürdistan'da Tek Sürecek Zafere Yıkılsın Tutsaklara Emegin Olacak"